

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi

N° 2038

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET GRAF VAN KEIZERIN TSOE-SHI

HOOFDSTUK I.

EEN MILLIOENENBUIT

Omstreeks de tijd, dat John Raffles, alias Lord Edward Lister, met zijn vriend Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson aan boord van een Engels oorlogsschip op weg waren naar Hongkong, had de beruchte plundering plaats van het graf van keizerin Tsoe-Shi, bijgenaamd «De Oude Boeddha», waarbij de buit een ongehoorde omvang had en meerdere tientallen millioenen guldens bedroeg.

In het kort had zich de zaak als volgt toegedragen.

Niet ver van Shangai bevindt zich de laatste rustplaats van de Chinese keizers, die daar sedert eeuwen de laatste slaap slapen. Tsoe-Shi ging zich, ongeveer vijf en zeventig jaar geleden, bij haar voorgangers voegen. Na haar kwam er nog slechts een en toen veegde de revolutie met een enkele slag, zelfs in het achterlijke China, alles weg

wat aan het keizerschap herinnerd had en ook in dit onmetelijke rijk werd de republiek gesticht.

De oude keizerin werd begraven met een praal, waarvan wij, Westerlingen, ons nauwelijks een denkbeeld kunnen vormen. In de grafkelder, die haar stoffelijk overschot, dat natuurlijk gebalsemd werd, had moeten beschutten, werd een ongehoord fortuin aan allerlei edelstenen en parels opgestapeld.

Op een nacht drongen bandieten de grafkelder binnen, wisten ook de binnenste kelder te openen, haalde de kist naar buiten, waarin de mummie lag, braken haar open, wierpen ruw en zonder de minste eerbied, het lichaam van de «Oude Boeddha» op de koude, harde grond en begonnen het haastig te plunderen, waarschijnlijk bevreesd voor een plotselinge overval. Dit moet wel zo zijn, want zij lieten nog zeer

veel achter, hetgeen toch niet belette, dat zij zich uit de voeten konden maken met een buit, die door kenners en geschiedkundigen op niet minder dan vijf en vijftig millioen guldens werd geschat.

Uit ons vorig nummer heeft de lezer kunnen weten, op welke wijze de grote avonturier en zijn twee vrienden in handen waren geraakt van die onbeschaamde piraten en hoe hij hun wist te ontkomen. Het waren avontuurlijke dagen geweest en herhaaldelijk waren de levens van die drie mannen bedreigd.

Er waren nog twee andere personen aan boord, namelijk de natuurkundige, professor Winckle, een vrij zonderling personage en zijn bevallige en stoutmoedige dochter Jane, die beiden door Raffles gered waren in het hartje van de Chinese woestijn en met wie zij voornemens waren op de eerste de beste boot in te schepen, die naar het vaderland zou vertrekken.

En dat het geheel anders zou lopen, dat was alleen maar te danken aan dat korte berichtje, toevallig door de marconist van het Engelse oorlogschip opgevangen, dat niet geheim werd gehouden en onder het troepje toevallige passagiers aan boord van de kruiser nog enige uren vóór dat het schip de mensen, die het gered had uit de handen der zeeschuimers, te Honkong aan wal zou zetten, het belangwekkend onderwerp vormde van levendige gesprekken.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, toen het bericht werd opgevangen.

Brand zat naast Raffles op een stil plekje van het blank geboende achterdek op een eenvoudig vouwstoeltje, en zei toen, half lachend:

— Nu, de rovers zullen niét ver komen met hun buit!

— Waarom niet, denk je? vroeg Raffles, wiens grijze ogen dwaalden over de donkergele, zachtjes deinende golven van de zee, waarover zij voeren.

— Wel, omdat zij bij de eerste poging om die juwelen van de hand te

doen, gevat zullen worden! Over geheel China, ja over de gehele wereld is het bericht nu reeds verspreid, nog geen halve dag na de roof en iedere juwelier zal wel goed uitkijken!

— Ongetwijfeld, maar zal iedere juwelier ook uitkijken met het doel, de dieven bij de kraag te laten vatten? vroeg Raffles spottend. Daarop komt het maar aan! Ik weet dat de meeste juweliers en zelfs wel negen en negentig procent volkomen betrouwbaar zijn, maar de ene op de honderd kan de zaak voor de politie bederven!

— Dan zouden de bandieten juist die ene bij toeval tegen het lijf moeten lopen! meende Brand.

— Of opzettelijk, Charles! De grafschenners kunnen zeer wel opdracht voor dat laaghartige, schandelijke werk hebben gekregen! En ik betwijfel, of zij wel zo spoedig gevat zullen worden. China is zo reusachtig groot en de middelen om er zich tijdelijk verborgen te houden zijn bijna onbeperkt. Een Chinees is geduldig en kan, als het moet, wachten. Nu, wij zullen er later nog wel van horen.

Hij was opgestaan, liep een paar malen heen en weer over het dek, keek naar de zee en toen naar de lucht en zei:

— Het weer gaat veranderen. Ik hoop dat wij de haven zullen bereikt hebben, vóór de storm opsteekt!

— Maar het ziet er helemaal niet naar een storm uit! protesteerde Brand. De zon schijnt, het is bijna windstil, er is bijna geen wolkje te zien!

— Maar die paar wolkjes betekenen ook niets goeds, Charles, hernam Raffles. Ik ken de Gele Zee en haar verrassingen. Binnen twee uren zal er een storm opsteken van geweldige kracht.

En Raffles kreeg gelijk. De kleine wolkjes werden groter, werden donkerder en kregen valsgele randen. De zon ging er achter schuil, de wind stak met de minuut feller op en groeide binnen het half uur aan tot een, van die tyfoons, die alle schepen, grote zo-wel als kleine, in allerijl een haven doen opzoeken.

Dat trachte ook de kruiser te doen, maar binnen een kwartier had de kapitein wel gezien dat het iets onmogelijks zou zijn en hij koos, zo vlug hij maar kon, een veilige toevlucht in een kleine, goed beschutte kreek, waar nog juist genoeg water stond om het pantserschip in de gelegenheid te stellen behoorlijk te kunnen ankeren. Een dubbele muur van klippen scheidde deze langwerpige inham van de zee en vier lange dagen zagen de opvarenden hoe de golven met verschrikkelijke kracht braken op die natuurlijke dam; bijna vier dagen was de nacht nauwelijks duisterder dan de dag en werd het zware schip zelfs in dat rustige binnenwater, heen en weer gesmeten aan zijn vier zware ankerkettingen.

Op de vijfde dag eindelijk kon er pas sprake van zijn die veilige ligplaats te verlaten en de kreek uit te varen. De zee was nog altijd onstuimig, maar het gevaar was geweken. Laat in de namiddag van die dag voer de Engelse kruiser de haven van Hongkong binnen, de formaliteiten werden vervuld, de douane, de dokter, de havenmeester kwamen aan boord en toen pas werden de loopplanken uitgelegd en konden alle passagiers zich na een reis met zeer onaangename verrassingen weer aan land begeven. Een deel hunner was door de piraten van bijna alles beroofd en moest zich om hulp wenden tot de consuls van het land, waartoe zij behoorden.

Professor Winckle had reeds weer zijn optimistische wereldbeschouwing herwonnen en nam met zijn dochter zijn intrek in een der grote hotels, maar niet dan na Raffles te hebben uitgenodigd, de terugreis naar Engeland aan boord van hetzelfde schip te maken, dat over vijf dagen zou vertrekken.

Raffles beloofde dit en nam met Brand in hetzelfde hotel zijn intrek, aangetrokken tot het dappere meisje, dat haar vader op al zijn onderzoekingstochten vergezeld had en tot de wonderlijke geleerde, die een man van grote kennis en tegelijkertijd een kind was.

Er verliepen vier dagen, die men doorbracht met tochtjes in de omstreken en de bezichtiging van enkele merkwaardige gebouwen, toen er iets gebeurde, dat plotseling wijziging bracht in de plannen van Raffles.

De twee vrienden waren die middag alleen en zouden nog enige inkopen doen voor de terugreis, die de volgende dag zou aanvangen. Brand was in een zonnig humeur, nu hij het vooruitzicht had op een rustige zeereis, na een reeks van vermoeiende en gevaarlijke avonturen, die reeds maanden tevoren een aanvang hadden genomen met de tocht per vliegmaschine, waarvan de verbrande overblijfselen nu ergens in de buurt lagen van een Chinees klooster, in het hartje van de zandwoestijn!

De twee vrienden bevonden zich in het hartje van de Chinese wijk, waar Raffles een paar echte, oude vishoopen hoopte te kunnen kopen, en slenterden langzaam door een van de smalle straten met hun ongelijk plaveisel, hun kakebonte uitgangborden en hun stil voorbijglijdende bevolking, toen Raffles plotseling stil stond, scherp naar een man in Westerse klederen keek, die een uitstalling van oude wapens bewonderde en toen langzaam weer verder ging.

Brand had die beweging echter zeer goed gezien en het schokje gevoeld, hoe licht ook, dat Raffles doorvoer bij het zien van die man.

De vreemdeling was zeer goed gekleed, in een reispak van uitstekende snit, eerder groot dan klein, tamelijk mager en met een scherp getekend gezicht, waarin een grote, sterk gebogen neus, het eerste opviel. De ogen waren lichtgrijs en dicht bijeengeplaatst, hetgeen aan zijn gelaat een eigenaardige, vogelachtige uitdrukking gaf.

Hij had de handen op de rug gevouwen en een ervan liet zachtjes een wandelstok van dik rotan met een haak heen en weer schommelen.

Brand keek Raffles verwonderd aan, toen hij de uitdrukking op diens gezicht zag en wilde iets vragen, maar Raffles zei kortaf:

— Aanstonds!

Zij liepen nog een pas of veertig verder en daar ging Raffles zelf voor een uitstalling van aardewerk kijken, alsof al zijn aandacht die mooie vazen, schotels en kannen gold.

Inderdaad echter keek hij scherp naar de man met het vogelgezicht, totdat Brand zijn nieuwsgierigheid niet langer kon bedwingen en vroeg:

— Naar wien kijk je toch zo? Wie is die man?

— Je herkent hem dus niet?

Inplaats van te antwoorden keek Brand nu ook met de grootste aandacht van terzijde naar de man in het geruite reispak en antwoordde toen met enige aarzeling:

— Herkennen zou wat sterk uitgedrukt zijn, maar ik heb toch de indruk alsof ik dat scherp getekende profiel wel eens eerder heb gezien en nog niet lang geleden!

— Zes maanden ongeveer, Charles.

— En waar zou dat geweest zijn? Wacht eens, toen bevonden wij ons in New York!

— En daar was het ook! Komaan, ik zal je niet langer in onzekerheid laten, mijn waarde. Die man oefent een zeer merkwaardig beroep uit, dat geloof ik, alleen in het land van de dollar reden van bestaan kan hebben. Dat hij ook lid is van een smokkelaarsbende vermeld ik slechts terloops. Dat is een ordinaar vak, door duizenden beoefend. Het is waar, dat wij hem juist in die hoedanigheid ontmoet hebben. Pas later vernam ik bij toeval wat zijn bijvak is en toen vond ik dat dit nevenvak veel belangwekkender is dan wat hij zelf ten onrechte als zijn hoofdberoep beschouwde!

— Wat is het dan? vroeg Brand vol spanning.

— Wel, de man is opkoper van gestolen waar! Maar vergis je niet, hij is geen heler in de gewone betekenis van het woord. Hij werkt alleen maar in het groot. Wie hem in de arm nemen, zijn de schatrijke en op dat punt volkomen gewetenloze Yankees, die een particuliere verzameling aanleggen van kunstschaten en wier ijdele trots gestreeld wordt, als zij die zo groot mo-

gelijk kunnen maken, onverschillig met welke middelen. Het is van algemene bekendheid, dat sommige van die lieden kunstwerken in hun bezit hebben, die eenvoudig gestolen zijn uit musea, of wel van andere verzamelaars. Meestal verstoppen ze dan die gestolen dingen, dikwijls slechts totdat de diefstal verjaard is en dan stellen zij ze onbeschaamd tentoon. Ook komt het natuurlijk wel voor, dat een Amerikaans millionnair iets koopt, waarvan hij volstrekt niet weet, dat het gestolen is en het dan eerlijk teruggeeft. Het is nog niet lang geleden, dat Pierpont Morgan, onmiddellijk een Frans Hals teruggaf, zodra het bekend werd, dat het stuk gestolen was uit het museum te Haarlem in Holland en ofschoon hij er twintigduizend dollar voor had moeten neerleggen. Verder is het bijna zeker, dat de beroemde tiara uit het Louvre, die omstreeks vijftig jaren geleden gestolen werd, zeer lange tijd vertoefd heeft in het geheime museum van een Amerikaanse nabob. De gestolen kunstwerken, in handen van Amerikaanse rijkaards, vertegenwoordigen een bedrag, dat in de tientallen miljoenen loopt. Natuurlijk stelen zij ze niet zelf en er zijn dus bemiddelaars nodig, die zich weer in verbinding stellen met handige beroeps- of gelegenhedsvieven. Wel, mijnheer Duke Flannagan is er een van.

— Maar wat voert hij hier uit? vroeg Brand verbaasd.

— Vraag je dat nog? zijn verblijf kan maar één betekenis hebben! Hij is hier, zoals de aasgier op het slagveld is! Komaan, Charles, zet niet zulk een onnozel gezicht! Denk aan de grafkelder van Keizerin Tsoe-Shi! Daar staat de eerste oorzaak, man, in dat mooie, geruite reispak!

— Je gelooft dus, Edward, dat deze of gene schatrijke Amerikaan hem opdracht heeft gegeven, om zich meester te maken van de juwelen van de dode keizerin en haar graf te schenden?

— Ja, Charles, maar hola, natuurlijk niet in die bewoordingen, dat doet een nette millionnair niet! Hij houdt zich zelf alsof hij mijnheer Flannagan in het

geheel niet kent. Deze echter heeft aan een half woord genoeg en vaak aan een kwart! Dat hij in verband staat met de roof uit de grafkelder betwijfel ik geen seconde! Wij kunnen ons trouwens zekerheid verschaffen.

— Hoe is dat mogelijk, als wij morgen naar Londen vertrekken?

— Dat zou inderdaad moeilijk samen kunnen gaan, Charles en daarom yer-

trekken wij morgen niet naar Londen, maar blijven hier!

Brand slaakte een kreunende zucht, hief toen zijn gebalde vuist op in de richting van de niets vermoedende bemiddelaar en gromde tussen de tanden:

— Kerel, als ik je in mijn vingers had!

HOOFDSTUK II.

DE CONNECTIES VAN MIJNHEER FLANNAGAN

De volgende morgen deden Raffles en Brand, professor Winckle en Jane uitgeleide. Het meisje was zeer teleurgesteld, dat de beide dappere mannen, die haar vader en haar gered hadden, de terugreis niet zouden medemaken en liet zich slechts troosten door de belofte van Raffles, dat hij niet zou nalaten, haar vader en haar zelve te bezoeken, zodra zij weer te Londen terug waren. Hij had dringende zaken voorgewend, die hem nog minstens veertien dagen te Hongkong hielden.

Zij hadden nu het schip moeten verlaten en stonden op de kade en zagen toe hoe de zware trossen werden losgemaakt, hoe de loopbrug naar binnen werd gehaald en hoe het trotse, geweldige zeekasteel zich losmaakte van de steiger en langzaam weggleed, terwijl de kleine Jane met een bleek gezichtje over de verschansing leunde en met haar zakdoek wuifde.

Zij keken nog geruime tijd naar het schip, totdat zij geen afzonderlijke personen meer konden onderscheiden en het gelaat van Brand stond alles behalve opgewekt, toen hij mopperde:

— Daar gaat ons schip!

— Bedenk eens, welk een opwindende tijd wij tegemoet gaan!

— O ja, wat dat betreft, daaraan twijfel ik geen ogenblik! Opwindend zal die tijd ongetwijfeld zijn! antwoordde Brand met een zuurzoet lachje. Aan opwinding zullen wij geen gebrek hebben. Het is maar de vraag, of wij er het leven afbrengen!

Raffles haalde de schouders op en zei kortaf met een wrang lachje:

— Alsof dat zo iets kostbaars zou zijn! Maar komaan, geen pessimisme! Wij zullen eens gaan zien of onze vriend Flannagan nog altijd vertoeft in dat kleine hotel, waar we hem gistermiddag hebben zien binnegaan en waar hij logeert.

— Maar is het werkelijk wel de moeite waard, wat wij willen ondernemen, Edward? vroeg Brand op een toon van wanhoop.

Raffles gaf geen antwoord, maar glimlachte. Hij trok Brand met zich mee over het nu geheel verlaten terrein van de scheepvaartmaatschappij, ging door het hoge hek en bracht hem naar een klein café, waar het zeer stil was.

Hij ging daar met hem zitten, onder

het zonnezeil, haalde de « Shangai Times » uit zijn binnenzak, ontvouwde het blad en begon toen glimlachend :

— Je vroeg zoeven, Charles, of het wel werkelijk de moeite waard zou zijn. Luister maar even, dan kun je je zelf antwoord geven op die vraag!

Raffles raadpleegde even het blad en begon toen, terwijl Brand eerst tamelijk ongeduldig, daarna verwonderd toeluisterde :

— Wanneer ik je al die schatten opsom, Charles, dan zou je geloven, teruggevoerd te worden naar de verhalen van duizend en een nacht! Je herrinnert je het verhaal van Aladins wonderlamp? Wat hij aanschouwde, na de geheimzinnige lamp te hebben gewreven, dat is in werkelijkheid te zien geweest in het graf van de oude keizerin Tsoe-Shi. Reeds bij haar leven wist haar vertrouwde eunuch, Li-Lien-Ying genaamd en die bijna de macht had van een onderkoning; een geweldig fortuin te verzamelen niet alleen voor zijn meesters, maar ook voor zich zelf. Een bloedverwant van hem nu heeft in een Chinees blad verhaald, op welke wijze de keizerin begraven werd en daarbij een lijstje gevoegd van de sieraden, die men haar op de reis naar de eeuwigheid had medegegeven en er bestaat niet de minste reden, om aan de nauwkeurigheid daarvan te twijfelen, want die mijnheer Li-Lien-Ying was een uiterst nauwkeurig man en heeft zijn hele leven lang boek gehouden op een wijze, die een accountant hem niet zou verbeteren.

— Edward, stel mijn nieuwsgierigheid niet langer op de proef! zei Brand lachend.

— Nu dan, op de bodem van de kist, dus onder het lichaam, lag een matras van twee handpalmen breed, vervaardigd van gouddraad en met parels doorweven. Op die matras was een geborduurd kleed uitgestrekt, van de kostbaarste zijde en ook dat was met parels omzoomd. In het midden was van parels het gelaat van de Boeddha gevormd. Bij het hoofdeinde was een diadeem neergelegd van aspis in de vorm van ineengestremelde lotusbla-

den. En aan het voeteinde lag juist zulk een diadeem, maar die had de vorm van een ontbloeiende lotusbloem. De lijkwade was overdadig met gouddraad geborduurd en een soort van vest zonder mouwen, hetwelk men de dode had aangetrokken, was weer zwaar bezet met parels. Een parelsnoer was negenmalen om het lichaam gewikkeld en ter weerszijden, langs de armen, lagen achttien weerszijden van Boeddha, alle in randen van parels. Maar bedenk wel dat, volgens het betrouwbare boek van de eunuch, al die dingen doodsgeschenken waren van particulieren en die dus niet voorkomen op de officiële lijst van sieraden!

— We zijn er dus nog niet? vroeg Brand verbluft.

— Bij lange niet! Luister maar. Naast het hoofd lagen Boeddha figuurtjes van goud, jaspis en diamanten, niet minder dan 108 in getal. Dan lagen er naast het lichaam gestrooid 200 vruchten, zoals meloenen, perziken, peren en abrikozen, die geslepen waren uit jaspis en andere half edelstenen. Links was een juweel in de vorm van een lotuswortel neergelegd en rechts een kraaltak van buitengewone schoonheid. De rest van de kist was met edelgesteenten ter hoogte van het lichaam gevuld en over het geheel lag een weefsel vol parels. En op het ogenblik, dat men de kist zou sluiten, legde een nietgenoemde prinses er nog een diadeem in van acht galopperende paarden en nog een tweede van 18 gouden Boeddha-figures.

— Maar mijn hemel, daarbij zijn de schatten van Nabob in het geheel niets! riep Brand uit.

— Li-Lien-Ying heeft de waarde ervan trachten te benaderen, Charles. Ik zal je bijzonderheden besparen. Laat ik maar aanstonds tot het totaal komen en je alleen maar zeggen, dat de waarde van het lange parelsnoer, dat om het lichaam gewikkeld was, op anderhalf miljoen pond sterling werd geraamd! In het geheel, alles bijeen gerekend dus, komt onze eunuch op een totaal van zes en een half miljoen pond sterling!

— Geweldig! En is dat alles verdwenen?

— Niet alles, maar toch een zeer groot gedeelte. Daarbij zijn natuurlijk ook dingen, die in de eerste plaats als kunstschaten waarde hebben en daarom is het meestal de Amerikaanse parvenus te doen. Onze vriend Duke Flannagan weet dat evengoed als ik, maar hij weet nog heel wat meer, hij weet waar hij het gestolene kan vinden!

— Je bent dus in volle ernst van plan zijn gangen na te gaan?

— In volle ernst, Charles! antwoordde Raffles bijna plechtig en het blad weer in zijn zak stekend. Het is er mij niet alleen om te doen, een laffe lijkschennis te wreken. Als hier gestraft moet worden, dan moet dit de Chinese regering maar doen. Overigens vind ik het denkbeeld, dat daar in een doodkist millioenen nutteloos blijven sluimeren, onverdragelijk in deze tijden van nood en armoede in vele kringen. Wat valt er met zes millioen pond sterling al niet te doen, ik bedoel niet in de vorm van blindelings wegschenken, dat nooit nut oplevert, maar in de vorm van werkverschaffing, ontginning van woeste gronden, bosaanplant! Maar in de eerste plaats wil ik uitvinden wie het heerschap is, dat aan Flannagan opdracht gaf, die schatten in zijn bezit te krijgen. Ik denk haast dat het hem om een of hoogstens een paar voorwerpen te doen is geweest en dat hij er zich niet eens om bekommert, wat Flannagan met de rest doet. Die, op zijn beurt, kan tot de grafschenners gezegd hebben, dat hij dit of dat stuk moest hebben, laten wij zeggen de daadem met de acht galopperende paarden, maar toen zij eenmaal daarbinnen waren, hebben de grafschenners het er niet bij gelaten, en zijn, als ik het zo zeggen mag, voor eigen rekening gaan gappen.

— Edward, dat is maar een opvatting!

— Dat erken ik. Mogelijk is Flannagan alleen bij toeval hier. Maar dat zal dan spoedig genoeg blijken, doch waar die aasvogel neerstrijkt, is in de buurt van een goede buit!

Brand zuchtte even en hernam, met een bedroefde blik in de richting van de haven:

— Je zou in staat zijn die Flannagan naar Amerika te volgen, als het nodig was.

— Zonder twijfel Charles! En ik kan je de verzekering geven, dat het ook de moeite waard zou zijn! Maar zover zijn we nog lang niet. Wij zullen eerst eens uitgaan op bruikbare vermommingen, want daarmee is het treurig gesteld en ik zal die stellig nodig hebben!

— En denk je die werkelijk hier in Hongkong te zullen vinden? vroeg Brand op een toon van ongelooft.

— Wacht je er wel voor, Charles, daarover op minachtende toon te spreken! waarschuwde Raffles. Hongkong is een millioenenstad en er bestaat volstrekt niets ter wereld, wat je hier niet zoudt kunnen kopen! Niets, begrijp je me? Evengoed een prachtige, splinternieuwe auto van het duurste merk, als het leven van een mens, die je in de weg staat, evengoed een zeewaardig jacht, als kleren voor een bedelaar, als je die toevallig nodig mocht hebben! Ik weet zeker, dat een korte wandeling in de inlandse wijk mij al het nodige zal opleveren!

Raffles liet geen tijd verloren gaan en verliet spoedig met Brand het koffiehuis, om zich in de nauwe straatjes van de Chinese wijk te begeven. Om Flannagan behoeften zij zich voorlopig niet te bekommeren, die zou hen niet kunnen ontsnappen.

Reeds de middag tevoren had Brand hem net zo lang moeten volgen, totdat hij wist waar de Ier logeerde. Deze bleek zijn klein logement verwisseld te hebben voor een uitstekend hotel van eerste rang, hetwelk nauwelijks honderd passen verwijderd bleek te liggen van het logeerpaleis, waarin Raffles en Brand hun intrek hadden genomen. Een onderzoek van een paar seconden en een blik in het vreemdelingenregister toonden hem, dat de opkoper zich volstrekt niet gegeneerd had zijn ware naam op te geven. Hij gevoelde zich blijkbaar volstrekt veilig voor alle mogelijke verdenkingen.

Van dat ogenblik af had Henderson de taak van Brand moeten overnemen en dat was minder gemakkelijk, want hij viel aanstonds op door zijn reusachtige gestalte.

Hij wist echter een schuilplaats te vinden van waar hij de ingang van het grote hotel ongezien in het oog kon houden en de brave kerel zat daar nu al enige uren als een spin in het midden van haar web en hij had opdracht gekregen Flannagan te volgen, waar hij ook ging, maar op een veilige afstand en zo mogelijk geheel ongemerkt en ieder uur te rapporteren naar het hotel Majestic.

Dat was juist geschied vóór de twee vrienden professor Winckle en zijn dochter naar de boot zouden vergezellen en alvorens hij zijn tocht door de Chinezenstad aanving, gaf Raffles Henderson telefonisch zijn instructies.

Kort na de middag zou Brand hem gaan vervangen op die vervelende, moeilijke uitkijkpost.

En terwijl Raffles blijkbaar volkomen onbekommerd en opgewekt over de morsige keien in het hartje van de Chinezenwijk heenstapte, kon Brand zich niet weerhouden argwanend om zich heen te zien, want hij wist zelf niet hoe het kwam, maar hij gevoelde zich verre van gerust en dat gevoel had zich in hem genesteld op hetzelfde ogenblik, dat Raffles zijn plannen te kennen had gegeven tussen beide te komen in de transactie tussen Flannagan en den nog geheel onbekende dief of de dieven van de schatten van keizerin Tsoe-Shi.

Het was hem alsof al die Chinezen, die daar geruisloos voorbijleden, met een schuin oogje naar hem keken. Raffles echter lette hier volstrekt niet op, maar keek alleen naar de uitstallingen van de onaanzienlijke, meestal donkere winkeltjes, totdat hij gevonden had wat hij zocht, de winkel van een pruikenmaker, die hem, nadat hij en Brand waren binnen gegaan, grijnslachend mededeelde, dat diezelfde winkel daar reeds driehonderd jaar bestond en dat al die jaren zijn ge-

slacht er hetzelfde bedrijf in had uitgeoefend, dat van pruikenmaker en haarkunstenaar. Raffles luisterde toe, zo hoffelijk, alsof hij zelf een Chinees was, kocht wat hij nodig meende te hebben en vertrok weer. Maar Brand had het onaangename gevoel, dat de zwarte ogen van de pruikenmaker twee dolken waren, die zijn rug nog bleven bedreigen, toen hij reeds lang het nauwe, morsige straatje ten einde was gegaan, waarin de eerwaardige heer Wang-Lo zijn eigenaardig beroep uitoefende.

Hij keek zelfs enige malen achterdochtig om, totdat Raffles, aan wien niets ontging en die onmiddellijk begreep, wat er in Brand omging, spottend vroeg:

— Zie je spoken op klaarlichte dag? Krijg ik aanstonds te horen, dat juist die pruikenmaker een medeplichtige is van de grafrovers, dat hij ons voornemen kent, ons zal verraden, of wel van nacht door de schoorsteen komt, om ons eigenhandig de keel af te snijden?

— Verbazen zou het mij niets, Edward en je drijft ten onrechte de spot met me, want jij zelf hebt me wel eens medegedeeld, dat de Chinezen honderden geheime verenigingen hebben...

— Dat is ook een bekend feit, mijn waarde, maar ik kan mij niet herinneren te hebben gezegd, dat alle leden van die vereniging helderziende zijn! Komaan, dit is Hongkong, Charles en het graf van de oude Boeddha bevindt zich ten Noorden van Shanghai! Deze man was werkelijk een eerzaam pruikenmaker en niets anders en het komt mij volkomen ondenkbaar voor, dat het toeval zijn grapjes zou overdrijven en ons zou doen hebben binnenstappen bij een lid van een grafscheidersbende! Als het nog een handelaar in valse of echte oudheden was geweest.

Brand bromde iets en gaf geen antwoord. Hij was niet overtuigd en toch voelde hij inwendig, dat hij wel wat al te ver was gegaan. Maar die morsige, donkere Chinezenstad, met haar nauwe sloppen en haar sluipende bewo-

ners, waarvan er velen inderdaad alles behalve vriendelijk naar de beide blanken keken, joegen hem weliswaar geen vrees aan, maar oefenden een eigenaardige, onaangename invloed uit op zijn zenuwen. Het was alsof hier een gevaar dreigde, waaraan hij geen naam wist te geven, maar dat steeds om hem was, loerend en geducht.

Raffles kocht in een ander winkeltje nog enige versstoffen van een inheemse soort, in een derde wat terpentijn en enige fijne penseeltjes, zoals ze gebruikt worden bij het beschilderen van het beroemde Chinese aardewerk, in een vierde naaigerei, sterk garen en nog enkele andere dingen en toen pas keerden zij terug naar de Europese wijk, die men gerust de Engelse mag noemen, want ook hier hebben de zonen van John Bull zich handig en onbevreesd op de voorgrond weten te schuiven en hun pakhuizen, banken, hotels, fabrieksgebouwen en kantoren overheersen in sterke mate die van alle andere naties, Amerika inclusief.

Het was intussen bijna vier uur worden, toen Brand pas de wacht kon overnemen van Henderson, die geduldig als een kat op zijn post was gebleven en slechts eenmaal gelegenheid had gevonden om die te verlaten, toen mijnheer Flannagan het hotel verliet, om er een uur later weer terug te keren, na zich te zijn gaan verfrissen in het open zwembad, aan een zijtak van de rivier gelegen.

Niet bepaald opgewekt nam Brand plaats op dezelfde stoel, waarop Henderson vele uren gezeten had, voor het raam van een Chinees restaurant, maar dat geheel was ingericht voor het bezoek van Westelingen. De eigenaar en de kellners echter waren allen Chinezen en men kon er naast de gewone spijzen, ook allerlei inheemse heerlijkheden krijgen, van zwaluwnestjes af tot haaienvinnen toe.

Brand moest tot zes uur wachten, alvorens hij tot actie kon overgaan en toen dit noodzakelijk werd, had hij

juist iets te eten willen bestellen, want zijn maag begon te rammelen.

Dit werd hem belet, omdat eensklaps mijnheer Flannagan tevoorschijn kwam, naar links en naar rechts keek en toen een taxi wenkte.

Brand had nog maar juist de tijd zijn vertering te betalen, naar buiten te snellen en op zijn beurt een Chinees chauffeur te wenken, die nog net bijtijds kwam om het voertuig, waarin juist Flannagan wegreed, te kunnen volgen.

Een voorgevoel zei Brand, dat deze rit een betekenis moest hebben, dat deze avond waarschijnlijk beslissend zou zijn. Hij had niet de gelegenheid kunnen vinden, Raffles telefonisch te waarschuwen, want daartoe had hij te snel moeten handelen, maar hij hoopte het aanstonds nog te kunnen doen.

De auto reed vrij snel over de uitstekend geasfalteerde, brede straten, totdat zij de grens bereikten van de Chinese wijk,

De chauffeur stak zijn hand naar achteren, opende het portier en zei lakoniek:

— Auto die voor ons uitrijdt, staat hier stil.

— Stapt er iemand uit? vroeg Brand.

— Lange heer is uitgestapt.

— Dan zal ik ook wel moeten uitstappen, zuchtte Brand en hij deed het vlug, hield zijn geld klaar, keek Flannagan even na, half verborgen door zijn eigen taxi, zag dat deze afrekenende en te voet verder ging en deed dus haastig hetzelfde.

De fooi viel tamelijk groot uit, maar het jonge mens met het gele, ondoordringelijke gezicht achter het stuurwiel, maakte daar volstrekt geen aanmerkingen op, maar reed snel heen, sneller dan een Oosterling zich pleegt te bewegen.

Brand volgde Flannagan op een afstand van een meter of vijftig. Het stelde hem een weinig gerust, dat de leraar door zijn gehele manier van doen

duidelijk bewees, niet het flauwste vermoeten te hebben, dat hij gevolgd werd.

Hij droeg een donker pak, een donkere regenjas met wijde zakken en een deukhoed. Blijkbaar kende hij hier zeer goed de weg en had hij ook een bepaald doel, want hij liep snel door en bevond zich al spoedig in een waret van kronkelende straten, waar men bijna uitsluitend Chinezen aantrof.

De schemering was reeds gevallen en werd tussen deze hoge, smalle huizen, in deze nauwe straatjes bijna tot duisternis.

Brand moest dus zijn schreden verhaasten, wilde hij Flannagan niet uit het oog verliezen.

Hij liep echter heel zacht, dat wist hij, op zijn gummizolen. De man vóór hem was zich van niets bewust en ging verder. Na ongeveer een kwartier te hebben gelopen, sloeg hij de hoek om van een nauwe steeg en ging een huis binnen. Het gebeurde zo snel, dat Brand nog maar juist de tijd had om zijn gedaante te zien verdwijnen door de smalle, roodgeverfde deur.

Hij keek om zich heen, om naar een winkel te zoeken, waarvan hij vermoeden kon, dat er een telefoon was. Hij had juist een apotheekje in het oog gekregen, toen hij een eigenaardig, zacht fluitend geluid hoorde.

Hij had nog niet de tijd gehad die indruk te verwerken, toen er een van geheel anderen aard zich aan hem opdrong en zijn gedachten weer in een geheel andere richting voerden. Het was de indruk van een heftige pijn in zijn hals en een felle drukking op zijn strottenhoofd.

Met een geheel onwillekeurig gebaar bracht hij snel de rechterhand naar zijn keel en had nog het besef, dat zijn vingers daar een sterk, dun snoer ontmoetten.

Toen werd hij met onweerstaanbare kracht achterover getrokken, half stikkend en zo goed als geheel bewusteloos.

Hij meende nog te voelen, dat hij van de grond werd opgelicht en toen verdween alle besef in een soort van rode, golvende mist, die voor zijn gesloten ogen op en neer deinde als een door de wind bewogen zee.

HOOFDSTUK III.

HET OORDEEL VAN MIJNHEER FLANNAGAN

Duke Flannagan zat geheel alleen in een klein, donker, morsig vertrek van een der oudste huizen van Hongkong, dat alleen maar verlicht werd door een petroleumlamp, aan ijzeren kettingen, afhangend van de houten zoldering, een van die afschuwelijke dingen, zoals ze nog geen dertig jaren geleden bij duizenden verkocht werden in de goedkope bazars.

Het was een echt Westers product. Er was trouwens in dat kleine vertrekje volstrekt niets, dat er aan kon herinneren, dat men zich in een Chinese kamer bevond, of het moest dan zijn de fijn gevlochten mat op de vloer en de vorm van de kleine vensters, zo hoog boven de grond, dat men moest gaan staan en dan tamelijk lang zijn, om over het kozijn heen naar buiten te kunnen kijken.

Er stond een vrij zware tafel in het midden, met drie ongelijke stoelen er omheen en op een van die stoelen zat mijnheer Flannagan, een beetje achterover nijgend op de twee achterste poten van het meubel en maakte zijn nagels schoon.

Hij leek daar volkomen op zijn gemak te zijn, maar zijn scherpe ogen gingen voortdurend naar de enige deur en nu en dan hief hij snel het hoofd op om te luisteren.

Hij legde nu een ogenblik het houtje weg, dat moest dienen om zijn nagels te reinigen, stak tegelijkertijd zijn handen in de ruime buitenzakken van de overjas, die hij had aangehouden en toen ze bijna onmiddellijk weer tevoorschien kwamen, omklemden die beide handen ieder een stevige browsing van eerbiedwaardige omvang en blijkbaar voortreffelijk maaksel.

Hij keek er even grijnzend naar en liet ze toen met een tevreden gezicht weer in hun schuilplaatsen terugzakken. En onmiddellijk daarop hervatte hij met grote zorgvuldigheid het reinigingswerk, dat hij voor een kort ogenblik had onderbroken.

Hij kon daar nog geen vijf minuten mee bezig geweest zijn, of zijn scherp gehoor ving een gerucht op, dat hem weer deed opzien en nu kwam er een glans van blijde verwachting op zijn scherp gezicht. De diepliggende ogen begonnen te schitteren. Hij bleef strak naar de deur kijken, met de handen heel dicht in de buurt van zijn zakken, totdat deze openvloog en twee Chinezen binnen traden, gekleed als koelies, dat wil zeggen, met een linnen kniebroek en een kort vest van dezelfde stof over het naakte bovenlijf, die tussen zich in een bewusteloze blanke droegen, die juist op het punt scheen te zijn, weer bij kennis te komen.

Achter dit groepje werden nog drie of vier andere Chinezen zichtbaar, in de dracht van hun land gekleed, met wijde broeken en gemakkelijk zittende buizen. Slechts een hunner echter, een reeds bejaard man, had zijn prachtige staart niet willen opofferen, die hem tot bijna op de hielen hing.

Slechts de twee koelies traden binnen en een hunner trok een stoel naar zich toe en plaatste daarop de bewusteloze Westerling, die daar knikkebollend zat en moeite deed, zijn ogen weer te openen.

Flannagan kwam half overeind, met een toornige uitdrukking op het gelaat en een ruwe vloek op de lippen en riep ongeduldig:

— Wat moet dat betekenen? Wie brengen jullie me daar en waarom? Geloof je soms dat ik mijn tijd niet nuttiger kan besteden? Wat heeft dat te betekenen?

— Wij hebben hem neergeslagen vlak bij het huis, mijnheer, antwoordde een van de koelies rustig. Po-Sing heeft hem met het zijden koord gevangen. Hij was u nageslopen!

Voor een kort ogenblik kwam er een woeste uitdrukking op het gladde, onverschillige gezicht van de Ier en hij herhaalde langzaam:

— Nageslopen? Wat is dat voor bakerpraat? Wie is die man dan? Hoe kop hij weten, wat mij hier bracht?

— Er zijn er nog twee, mijnheer. Wij weten het zeker. Geloofst gij dat wij zulke zaken ondernemen, zonder niet goed op te letten? Wij zijn sluw, mijnheer en voorzichtig als de slangen! Deze man heeft urenlang voor het raam gekeken van het restaurant tegenover uw hotel en zodra gij u verliet, is hij u gevolgd in een taxi. En wij zelve volgden hem weer, zonder dat hij het wist. Drie onzer hebben voortdurend uw hotel gadeslagen.

Heel even verbleekte Flannagan bij de gedachte dat hij het onderwerp was geweest van zulk een gevaarlijke belangstelling en toen riep hij ongeduldig:

— Ik begrijp het nog niet. Waarom zou die man mij gevolgd hebben? Wat kan hij vermoeden?

De koelie, die het woord had gevoerd en die zeer goed Engels sprak, haalde de schouders op en gaf ten antwoord.

— Als gij die man niet kent, mijnheer, dan kan hij u slechts om één enkele reden gevolgd zijn en dat is dat hij iets vermoed van uw bedoelingen en die wil beletten!

Opnieuw onderging het gelaat van de Ier een verandering. Er kwam een uitdrukking op van koude, meedogenloze wreedheid. Hij keek even naar het bleke gezicht en de vuurrode

striem van de wurgkoord en zei toen, de schouders ophalend:

— Misschien is hij een politiespeurhond. In dat geval is hij lastig en moet hij worden opgeruimd. Ik laat dat aan jullie over. Laten wij het zekere maar voor het onzekere nemen en schuif mij die man van de hals, wie hij dan ook mag zijn. Bemoelials kan ik op dit ogenblik in geen geval gebruiken. Maar wacht even, zijn jullie er zeker van dat Pa-Long met het bewuste hier komt?

— Hij is er al, mijnheer! antwoordde de koelie, met een grijnslach. Hij wacht op uw bevelen.

— Laat hem dan hier komen, maar breng eerst die kerel weg. Doe met hem wat jullie het beste vindt, je kunt hem mijnentwege ook weer vrij laten, als ik eenmaal veiligweer op de boot zit. Dat lijkt mij het beste toe. Dan kan hij mij onmogelijk iets doen. Bewijzen heeft hij niet.

— Neen, maar hij vertrouwd u niet! ging een van de koelies voort. Hij kent u, en hij weet van uw plannen.

Flannagan fronsde even de wenkbrauwen, trommelde met zijn knokkels op de tafel, dacht even na en zei toen:

— Ik wil mijn handen hier niet aan vuil maken. Geen bloedvergieten, als het niet volstrekt onvermijdelijk is. Als ik aanstonds hier met Pa-Long tot een resultaat kom en daarop reken ik vast, dan verdwijn ik aanstonds uit deze vervloekte stad. Overmorgen vertrekt weer een schip naar Yokohama en van daar kan ik onmiddellijk oversteken naar Honolulu. En eenmaal daar, ben ik zo goed als thuis! Ik kan daar ieder uur van de dag wel een schip naar Los Angeles vinden. En laat hij dan maar zien, dat hij m'achterhaalt. Houdt hem dus vast, totdat ik op de boot zit, dat is voor mij ruimschoots voldoende.

— Zoals mijnheer beveelt! zei de koelie, schouderophalend. Maar het zal niet zo gemakkelijk zijn, om hem hier vast te houden.

— Ik stel jullie aansprakelijk voor zijn ontsnapping! zeide Flannagan koeltjes. En verdwijn nu met die lastpost, want ik wil hem niet meer zien. Jullie zouden bijna iemands humeur bederven! Geef mij nog drie dagen, want dan kan mij niets meer gebeuren. Kan Pa-Long, niet gevolgd zijn?

Het denkbeeld scheen zo grappig te zijn, dat de twee koelies even moesten ginniken. En toen zei de man, die het woord had gevoerd:

— Pa-Long heeft veertig paar ogen, mijnheer. Hij ziet en weet alles. Hij is onze heerser en wij knielen voor hem in het stof. Hij is wijs als een Boeddha, voorzichtig als een konijn, sluw als een tijger en sterk als een buffel!

— Dat doet mij plezier voor hem, zei Flannagan droogjes. Laat dat wonder dan maar spoedig hier komen, want het verblijf hier is niet zeer aangenaam. En weg met die kerel, die daar als een mandarijn zit te knikbollen.

De twee koelies sjorden hun gevangene weer overeind, die nog altijd versuft scheen te zijn en droegen hem half de kamer uit, waarvan de deur zich weer sloot.

Flannagan bromde voor zich heen:

— Wat heeft dat te beduiden? Hoe kan iemand weten, of zelfs maar vermoeden wat ik hier kwam doen? Nooit neem ik iemand in vertrouwen en ik weet zeker, dat de blauwe jongens uit San Francisco niet eens op de hoogte waren van mijn vertrek, laat staan van mijn plan, om die duivel van een Pa-Long een kleine opdracht te gaan geven! Nu, het doet er ook niet toe en die helse schobbejakken, die hem nu in hun handen hebben, zullen wel zorgen, dat hij het mij niet lastig maakt, wie hij dan ook is. Urenlang in een café gezeten om mij te bespieden? Begrijpe wie het kan! En als zij hem willen mollen, dan was ik mijn handen in onschuld!

Hij lachte nog in zich zelf toen de deur al openging, zonder dat hij iets gehoord had. Een kleine man trad

binnen, met zeer brede schouders en kromme benen, die hem op een orang oetang deden gelijken. Ook het brede gelaat met het lage voorhoofd en de diepliggende zwarte ogen wekten herinneringen aan die geduchte, boosaardige bosbewoner, evenals de te lange armen en de klauwachtige vingers.

Achter hem aan kwamen vier of vijf mannen, evenals hij Chinezen en die eyen zacht liepen, en er allen even terugstotend uitzagen, al waren zij dan niet mismaakt, zoals hun aanvoerder. Want het was Pa-Long, de leider van een der gevaarlijkste roversbenden in China, die daar was binnengetreden.

Hij knikte Flannagan tamelijk nors toe, als een oude bekende en wierp toen een oude gonjezak op tafel, een van die voorwerpen, waarin aardappelen of ook wel steenkool vervoerd worden.

Hij nam de zak bij de twee punten en schudde de inhoud ervan op de ruw houten tafel uit.

— Hier is het! zei hij eenvoudig.

De ogen van Flannagan begonnen te fonkelen een kort ogenblik raakte hij zijn koelbloedigheid kwijt, bij het zien van de ongehoorde schatten, die dat kleine gedrocht daar vóór hem neerwierp, alsof het waardelooze vonden waren!

Daar lag nu de beroemde diadeem van het zuiverste goud, versierd met de acht galopperende paarden langs de rand, ingelegd met juwelen, die hem rood, groen en blauw tegemoet fonkelden! Het kostbare hoofdsieraad, dat de onbekend gebleven prinses te elfder ure had medegegeven aan de dode keizerin op haar weg naar de Velden der Zaligen.

Een man als hij moest wel aanstonds inzien, dat reeds dit ene stuk feitelijk niet te betalen was, niet alleen vanwege zijn gewicht aan goud en de kostbaarheid der edelstenen, die het versierden, maar in hoofdzaak wegens de onschatbare waarde, die het als kunstwerk en als antiquiteit bezat. Want er was nog meer!

Daar lagen enige snoeren paaren, daar lagen gouden Boeddhabeeeldjes en weer andere, die kunstig gesneden waren uit ivoor, jaspis en melachiet. Daar was ook de beroemde koraaltak, verrukkelijk van vorm en van kleur en zeker groter dan hij er ooit een had te zien gekregen.

Haastig zette hij zijn gezicht weer in de gewone plooi en poogde onverschillig te zeggen:

— Je hebt je best gedaan, Pa-Long! Dit is natuurlijk lang niet alles wat je hebt buit gemaakt?

— U vroeg niet naar alles, u vroeg alleen dit! antwoordde de lijkenrover lakoniek.

— Dat heb je goed gezegd en het is de waarheid! stemde Flannagan haastig toe. Laten wij maar spoedig zaken doen en stuur je vrienden weg!

— Neen! zei Pa-Long rustig.

— Neen? herhaalde de Ier verbaasd. Waarom niet, als ik vragen mag?

— Veiliger om het niet te doen! antwoordde de bandiet, even bedaard en zonder zijn zwarte ogen van den ander af te wenden.

— Wat is dat, Pa-Long! Vertrouw je me niet? riep Flannagan op een toon van verontwaardiging.

— Chinees vertrouwt een Westering nooit! verzekerde Pa-Long kalm. U hebt in iedere jaszak een pistool!

— Daar kun je niet boos om zijn, Pa-Long! Ik ken dit huis slecht en ik moest op alles verdacht zijn! Maar hoe je het weet, dat mag de drommel weten!

— Pa-Long heeft ogen! verzekerde de bandiet, schouderophalend. En overigens, niemand neemt het u kwalijk, dat gij u wapent, maar Boeddha noemt voorzichtig onder de grote deugden! Wij hebben maar één leven te verliezen en vuurwapens bezitten wij niet, alleen goede messen!

— Nu, een goed mes kan op zijn tijd ook een woordje meespreken! zei Flannagan, met een poging tot schertsen. Laten die heren dan maar blijven. En laten we spoedig zaken doen,

als je het goed vindt. Ik noemde je reeds terloops een prijs, een maand geleden. Wil je het afstaan daarvoor?

— Dit alles? vroeg Pa-Long, op de tafel wijzend en met een boosaardige flikkering in zijn ogen.

— Laten we zeggen, vijftig duizend voor de paarden en nog eens vijftig duizend voor de beeldjes en de koraaltak. De paaren kun je houden, tenzij je ze voor een bagatel kwijt wilt zijn!

Zonder iets te zeggen nam Pa-Long het parelsnoer van de tafel en liet het in de zijzak van zijn morsig, gescheurd buis vallen, misschien zonder zelf precies te weten, dat hij daar een fortuin van meer dan vierduizend pond sterling achteloos liet zakken in de diepte van die zak, in gezelschap van wat knoflook, een paar sigaretten en wat kopergeld!

Toen pas zei hij:

— Neem het voor die prijs! Je weet zelf wel, Yankee, dat de prijs veel te laag is, maar ik wil niet, dat je denkt mij te kunnen bedriegen; ik wil het je laten voor dat geld, omdat ik zelf weet die stukken niet te kunnen verkopen, die nu al over de gehele wereld nauwkeurig beschreven zijn! Geef mij het geld!

Flannagan raapte een lederen tas op, die naast hem op de grond stond, zonder echter de Chinezen uit het oog te verliezen, plaatste ze voor zich op tafel, opende ze en nam er een dik pak bankbiljetten uit, met een stevig elastiek erom, dat hij Pa-Long toewierp met de woorden:

— Honderd duizend Amerikaanse dollars, tel ze maar na!

Pa-Long zette zich aan de tafel en begon op zijn gemak de honderd biljetten van duizend dollar af te tellen. Pas toen het hem bleek dat er niet een ontbrak, zei hij op zijn afgemeten wijze, bijna zonder de lippen te bewegen:

— De koop is gesloten, Yankee, De schatten zijn je eigendom.

Haastig veegde Flannagan dat onmetelijke fortuin met zijn onderarm in de wijd geopende tas, sloot ze, drukte zich de hoed op het hoofd en stond c om heen te gaan.

Toen hij naast de tafel stond, bedacht hij zich en zei vriendelijk lachend:

— Laten de heren maar voorgaan! Ik heb niet graag zes gele broeders met scherpe messen in hun zakken achter mijn rug!

De aanvoerder haalde zijn geweldige schouders op, zei iets tot zijn onderdanen en allen slopen weg, even onhoorbaar als zij gekomen waren.

Flannagan trad op zijn beurt naar buiten, keek de halfduistere gang in, liep ze haastig ten einde, met de linker hand in zijn zak om de kolf van een zijner brownings, ging een smalle kronkelende trap af, weer door een gang, verlicht met een kaarslampje en haalde pas weer vrij adem, toen hij de smalle, roodgeverfde straatdeur achter zich gesloten had.

En met de gestolen schatten in zijn handvalies, richtte hij zijn schreden haastig naar de Europese wijk.

Toen hij de straat genaderd was, waarin zijn hotel was gelegen, liet hij de taxi stoppen, die hij had aangeroepen, betaalde de chauffeur en zond de man weg.

Hij was te slim om nu terug te keren naar het hotel, waar hij gewoond had, na hetgeen hem was meegedeeld door de koelie.

Zijn argwaan was gaande gemaakt en het was immers niet onmogelijk, dat de man, die daar nu in het morsige huis van Pa-Long zat opgesloten, helpers had, die op hem loerden.

Hij bestelde dus telefonisch zijn kamers af, liet het bedrag, dat hij schuldig was, door een rickshaw-koelie betalen, die hem tevens zijn bagage kwam brengen en nam vervolgens zijn intrek in een geheel andere wijk van de stad, vast overtuigd, dat hij nu alle nieuwsgierigen van welke aard dan ook, op een dwaalspoor had gebracht.

HOOFDSTUK IV.

HET SPOOR

Juist toen de schemering die avond viel, trad Raffles haastig de vestibule van het Majestic Hotel binnen, overtuigd dat het tijdstip van actie was aangebroken.

Hij had zoeven, nog geen vijf minuten tevoren, het hotel verlaten, om zelf wat tabak en sigaretten te gaan kopen.

Hij vroeg aan een der piccolo's naar Henderson en de knaap deelde hem mede, dat de chauffeur zich in de garage bevond.

Hij vond Henderson juist weer op weg naar zijn kamer, om zich gereed te maken voor het middagmaal en zei zacht, na zich overtuigd te hebben, dat er niemand in de buurt was:

— Ik geloof, James, dat het tijdperk van afwachten voorbij is en dat we spoedig zullen kunnen handelen! Het toeval is mij gunstig geweest! Toen ik daareven sigaretten insloeg, reden mij in snelle vaart twee auto's voorbij en in de laatste heb ik met zekerheid mijnheer Brand zien zitten. Het is dus duidelijk, dat hij de eerste volgde en binnen een uur zullen wij wel telefonisch bericht hebben! In afwachting zullen wij maar vast gaan eten, James!

Henderson wilde iets tegenwerpen, maar Raffles gebod, dat hij het middagmaal in de grote eetzaal van het hotel zou nuttigen en aan zijn eigen tafeltje.

En daar zat de brave kerel stijf rechtop, als een ouderwetse palfrenier op de hoge bok van een even ouderwetse equipage.

De eetzaal was slechts ten halve gevuld en dat vond Henderson aangenaam. Het allerliefst zou hij zijn

plaats verlaten hebben, om zijne lordschap eigenhandig te bedienen!

Raffles sprak niet veel, maar was in gedachten verdiept. Toen het dessert was opgediend, bestaande uit schijfjes meloen, met peper bestrooid, gitzwarte koffie en een soort scherpe kaas, raadpleegde hij zijn horloge.

Het was juist een uur geleden, dat hij Brand in de auto met snelle vaart voorbij had zien rijden, zonder zelfs de tijd te vinden, hem toe te wenken.

De stad Hongkong is zeer uitgebreid, zeker wel zo groot als de stad Parijs en er was dus niet de minste aanleiding om zich ongerust te maken.

Brand zou natuurlijk trachten, zo grondig mogelijk te onderzoeken waar Flannagan zich ophield en wat hij nu ging doen en dat vereiste tijd.

Het was immers ook zeer wel mogelijk, dat de opkoper een taxi gehuurd had, om zich buiten Hongkong te begeven.

Maar toen een uur later de telefoon nog altijd geen bericht had overgebracht, begon zich van Raffles een zekere onrust meester te maken, die men nog geen vrees kon noemen, maar die er toch niet van verwijderd was. Hongkong lag in een dicht bewoonde streek, met al van grote steden in de omtrek en overal moest toch gelegenheid zijn te telefoneren!

Natuurlijk was het mogelijk, dat Flannagan een paar uren achtereen zeer snel had gereden, zodat het Brand onmogelijk was geweest de achtervolging te staken, teneinde ergens te telefoneren, op straffe van het wild uit het oog te verliezen. Dat zou ook trouwens doelloos zijn geweest, zo-

lang hij nog geen zekerheid had, waarheen de Ier zich ging begeven.

Maar toen het tien, elf uur in de avond werd, zonder dat hij iets hoorde, toen gevoelde Raffles zich bekruipt door een steeds grotere vrees.

In het verloop van vier uren moest Brand toch gelegenheid hebben gevonden, zich met hem in verbinding te stellen, tenzij hem dit onmogelijk werd gemaakt.

Reeds tweemaal, alle omzichtigheid uit het oog verliezend en alleen maar denkend aan het lot van zijn trouwen vriend, had hij zich naar het hotel begeven, waar Flannagan logeerde en daar naar hem gevraagd.

Bij de tweede keer had men hem medegedeeld, dat een koelie zijn kamers was komen opzeggen, de rekening had betaald en de weinige bagage had weggehaald.

Dit had natuurlijk de onrust van Raffles slechts kunnen vermeerderen. Hij gaf de portier een grote fooi en die wist hem het geleidebriefje in handen te spelen, dat Flannagan aan de koelie had meegegeven.

Het bevatte slechts weinige regels en maakte hem volstrekt niets wijzer.

Het heette daarin, dat « ondergetekende verplicht was, onverhoeds Hongkong te verlaten » en daarom verzocht aan brenger van het briefje tegen storting van het verschuldigde bedrag, een kwitantie mede te geven en zijn bagage.

Niets stond er vermeld van de plaats van bestemming en niemand kon Raffles verder inlichtingen geven.

Dat was nu al ruim een uur geleden en steeds nam nu zijn vrees toe, dat er iets moest gebeurd zijn, waardoor Brand in de onmogelijkheid was geweest, hem te telefoneren, zoals toch nadrukkelijk was afgesproken.

Wat de arme Henderson betreft, hij kon onmogelijk langer dan een paar minuten op dezelfde plaats blijven zitten en Raffles was verplicht de reus naar zijn slaapkamer te verwijzen, want zijn gedrag begon de verbazing te wek-

ken van de gasten in de lounge en van het personeel van het hotel.

Hij zelf ging nu op onderzoek uit, eerst in het Chinese restaurant, waar men hem met uitgestreken gezichten en met veel plichtplegingen en buigingen verhaalde dat niemand iets wist en dat de heer, die voor het raam had gezeten, inderdaad bij het vallen van de schemering zijn plekje bij het raam verlaten had, vlug had betaald en was heengegaan, zonder echter iets te zeggen.

Raffles wantrouwde al die glatte, nietszeggende tronies, maar hij kon niets anders doen dan genoeg nemen met deze verklaring en elders zijn geluk beproeven.

Hij zag echter spoedig in, dat dit onderzoek met de grootste moeilijkheid gepaard zou gaan. Wat het aantal taxi's betreft is Hongkong bij lange na niet met Parijs of Londen te vergelijken, maar het bezit toch wel een zeshonderdtal van die onmisbaar geworden voertuigen en het leek bijna onmogelijk, onder die honderden wagens degene te vinden, waarvan Brand diezelfde avond gebruik had gemaakt.

Helaas was het veel te donker geweest en ook was de tijd te kort, het nummer van de auto waar te nemen.

En om half een in de nacht kon Raffles niet anders doen, wel wetend dat hij zich de moeite had kunnen besparen, dan aangifte van de verdwijning van Brand bij de politie te doen.

Men zal begrijpen, dat Raffles het ware doel van de tocht verzweeg.

Hij gaf voor, dat zijn secretaris een Chinese schouwburg had willen bezoeken, maar dat hij daar stellig niet geweest was en dat men nu zijn spoor had verloren.

Hij had daarbij aangedrongen op grote geheimhouding, want hij was er volstrekt niet op gesteld, dat die verdwijning aan de grote klok werd gehangen.

Daarentegen loofde hij een zeer hoge beloning uit voor degene, die het spoor van Brand zou weten te vinden.

Teneergeslagen en zich zelf beschuldigend, zocht Raffles daarna zijn hotel weer op en deelde Henderson mede welk pover resultaat zijn onderzoekingen hadden opgeleverd.

Beiden zagen echter het onmogelijke in van een voortzetting hunner onderzoekingen in de loop van die nacht en begaven zich ter ruste.

Raffles overwoog nog alle mogelijkheden, vóór de slaap zich eindelijk over hem ontfermde en kwam tot het besluit, dat men hem en Brand reeds een paar dagen had bespied, waarschijnlijk niet van de zijde van Flannagan, die op niets verdacht was, maar wel van de kant van de grafschenners, die alle redenen hadden, voorzichtig te zijn en wantrouwend.

De volgende morgen was hij al zeer vroeg weer op en begon dadelijk opnieuw met zijn onderzoek.

Het was als het zoeken naar een naald in een hooiberg. De Chinese wijk is niet alleen bijzonder uitgestrekt, maar heeft honderden kronkelende straatjes, sloopjes, en steegjes, waarin het bijna onmogelijk is, door tedringen. Ook moet het zeer gemakkelijk zijn, zo bedacht Raffles, in die doolhof van huizen en straten iemand verborgen te houden, of hem zelfs uit de weg te ruimen, zonder dat er een haan naar kraaide.

En toch begon hij opnieuw, na vlug te hebben ontbeten en ook Henderson zijn instructies te hebben gegeven.

De Chinese politie zou ook wel iets doen, daarvan was hij overtuigd, nu hij een hoge beloning had uitgelooft, maar het zou haar wel onmogelijk zijn, enig spoor terug te vinden.

Hij liet onmiddellijk een auto voortkomen en liet zich naar alle redactie-bureaux der bladen rijden, die in de Chinese taal verschijnen. Het waren er twaalf. En bij ieder van die bladen gaf hij een advertentie op van de volgende inhoud:

«Een beloning van duizend pond sterling wordt betaald aan de chauffeur, die gisteravond een blonde heer van middelbare lengte, in een donker-

grijs, flanellen costuum heeft vervoerd van het Chinese restaurant van Shing-To naar een onbekende bestemming. Zich aan te melden bij graaf Palmhurst in het hotel Majestic».

Zeven van deze annonces zouden reeds verschijnen in een vroegere mid-dageditie, die om twee uur verscheen. En Raffles stelde zich van zijn vondst heel wat voor.

Het resultaat overtrof verre zijn stoutste verwachtingen.

Het was nog geen half drie, of een file auto's van 21 stuks stelde zich op voor het grote hotel en even zo vele chauffeurs kwamen de beloning op-eisen en verklaarden koudweg, dat zij een blonde heer in grijs flanellen pak hadden vervoerd, de avond tevoren en de bestemming die zij opgaven, waren omtrent vijftien in getal, wel vijf of zes hunner noemden dezelfde plek, een oord van vermaak, dat veel door Europeanen bezocht wordt, maar waarheen een fatsoenlijk man zich liever niet begeeft...

Raffles ontving de kakelende bende in zijn logeerkamer, hij hield het vijf minuten uit en toen waren de sterke armen van Henderson en een viertal kellners nodig, de troep woedende leugenaars weer met een zoet lijntje het hotel uit te krijgen.

En Raffles was wel genooddaakt, weer een andere weg in te slaan, want aan opgeven dacht hij niet. Hij zou hier blijven, totdat hij zekerheid had omtrent het lot van Brand. Die avond sloeg hij, met angst in het hart, de avondbladen open, in de verwachting, dat hij wellicht zou lezen van het vinden van een verminkt lijk. Bij 't vallen van de schemering ging hij opnieuw de straat op en toen overwoog hij een nieuwe mogelijkheid.

Misschien had iemand het instappen van Brand gezien! Op het personeel van het Chinese restaurant behoefde hij niet te rekenen, want die schelmen waren naar alle waarschijnlijkheid bij de zaak betrokken en kregen geld voor hun stilzwijgen.

Maar wie weet had een of andere

winkelier iets gezien, toevallig het nummer van de taxi opgenomen of welkende hij de chauffeur.

Hij trad dus alle winkels binnen, voor het merendeel grote zaken, maar daar moest hij tot zijn bittere teleurstelling vernemen, dat zo goed als al die zaken reeds een uur gesloten waren vóór het tijdstip, dat Raffles opgaf.

En in die twee winkels die open waren, had niemand iets gezien, want ook daar was het personeel reeds vertrokken.

Zo gingen dan ook deze middag en avond voorbij met nutteloos zoeken. Henderson had bijna alle garages afgelopen, maar ook dit had niets opgeleverd. De chauffeurs wisten van niets, of zij wilden niets weten.

En dit verstrekte Raffles in de overtuiging, dat de kerel, die Brand had gereden, daar niet toevallig was geweest met zijn taxi, maar met een bepaald doel, om die man, die daar zo geduldig achter het venster van het restaurant zat, onschadelijk te helpen maken.

Hij sliep die nacht slecht, ten prooi aan allerlei boze vermoedens, maar de volgende morgen begon hij met onverzwakte ijver opnieuw met zijn onderzoek.

Steeds voerden hem zijn schreden weer terug naar de omgeving van het restaurant en laat in de middag was eindelijk het geluk hem gunstig.

Hij zag daar voor de derde keer sedert zijn onderzoek begon, een kleine straatjongen, met een brutaal gezicht en die zijn kostje scheen op te halen met het verkopen van inheemse vruchten of dagbladen. De jonge leunde, op zijn hurken zittend en in de schaduw van een hoog huis, tegen een lantaarnpaal en liet nu en dan een schelle kreet horen, om kopers te lokken.

Gehoor gevende aan een plotselinge inval, liep Raffles op de jongen toe, die een mondje vol Engels bleek te radbraken, stopte hem een zilverstukje in de hand en begon vriendelijk:

— Jij zit hier zeer vaak, mijn jongen?

— Bijna altijd, mijnheer!

— 's Avonds ook?

— 's Avonds juist! Dan breng ik de vreemdelingen naar de danshuizen op de rivier, of naar de schouwburgen.

Raffles voelde zijn hart sneller kloppen, toen hij de vraag stelde:

— Was je eergisteravond om een uur of zeven ook hier?

— Ja, mijnheer, ik zat bij deze paal antwoordde de jongen, dolblij met zijn geldstukje.

— Heb je dan misschien gezien, hoe een jonge, blonde Engelsman, in een pak van donkergrijs flanel, een taxi aanriep en daarmee wegreed?

— Ik had blind moeten zijn, als ik het niet gezien had, mijnheer. Het gebeurde vlak voor mijn neus! Nu, ik zal Wang-Lo en zijn wagen toch wel kennen, dunkt me!

Er ging een schok door Raffles en zijn ogen schitterden fel, toen hij de jongen bij de schouders greep en vroeg:

— Je kent dus de chauffeur?

— Heel best, hoor! Een rakker! Hij steelt als de raven!

— Welzo! En zou jij wel tien dollars willen verdienen?

De jongen kwam langzaam over-eind, zijn gele grappige tronie glanzend als een nieuw goudstuk en zijn ogen fonkelend van begeerte, maar nog een beetje wantrouwend, totdat Raffles opgewonden vervolgde:

— Wil je met mij in een auto door de stad rijden, langs alle garages, net zo lang totdat we Wang-Lo gevonden hebben?

— Als we hem vinden, betaalt u mij dan tien dollar?

— Onmiddellijk en in zilveren dollars!

— Dan hebben wij hem binnen tien minuten, als u een auto neemt, tenminste als hij niet toevallig bij de weg is, maar dat zal wel niet, want hij eet om deze tijd, maar dan moet u zich haasten!

Raffles tikte de jongen op de wang, greep zijn geel, smerig handje en zei: zei:

— Dan onmiddellijk op weg! Maar wacht een ogenblik...

Vliegensvlug gingen de gedachten in het hoofd van Raffles om. Hij voorzag alle mogelijkheden. Het Majestic-hotel was geen vijftig passen van die plek. Henderson moest daar nu terug zijn.

Hij beval de jongen even te wachten, stapte het hotel binnen, vond Henderson zoals hij wel dacht, in een mistroostige stemming, in de gemeenschappelijke zaal voor het bediendpersoneel, trok hem in de gang en fluisterde :

— De hemel zij gedankt, James, eindelijk kunnen wij tenminste handelen. Er is een spoor! Je hebt immers ge-

daan, wat ik je gezegd heb en voor een snelle auto gezorgd?

— Hij staat in de garage van het hotel, Mylord! antwoordde de reus even zacht.

— Breng hem voor, onmiddellijk. En wacht eens, haal onze brownings van mijn kamer. En breng ook het kleine, lederen koffertje mee, dat in de kast staat, op de grond. Hier is de kassleutel. Misschien hebben wij dat van nacht nog nodig. Vlug, want ik zou niet gaarne een minuut verliezen!

Nog geen vier minuten later reed de snelle, grote, gesloten wagen, door Raffles bestuurd door de Europese wijk, op aanwijzing van de kleine krantenjongen, wiens zwarte ogen schitterden van trots en blijdschap.

HOOFDSTUK V.

BEVRIJDING

Zoals Raffles hem van te voren gezegd had, liet hij de auto stoppen op een dertigtal meters afstand van de bewuste garage. Henderson kreeg zijn aanwijzingen en ging achter het stuurwiel zitten. De motor bleef grommen.

Vlak bij de garage gekomen, zei de kleine jongen :

— Hier is het! Vraagt u maar naar Wang-Lo. En als hij mocht ontkennen, dan krijgt hij met mij te doen!

Raffles knikte de knaap goedkeurend toe en stapte naar binnen. Het was een grote garage, met een verhuurinrichting en tevens een gewone taxionderneming. Hij trof er wel een dertigtal chauffeurs aan, zonder uitzondering Chinezen en al beschikte hij over een zeer grote gelaatskennis, het zou hem, de Westering zo goed als onmo-

gelijk zijn geweest, enig werkelijk verschil aan te wijzen tussen al die scheef geplaatste ogen, al die uitstekende jukbeenderen, al die glinsterende, gitzwarte ogen en al die brede kaken.

Hij vroeg aan een soort van opzichter, op zachte toon naar Wang-Lo en deze wees zwiingend op een der chauffeurs, die juist bezig was zijn uniformjas aan te schieten.

Raffles stapte onmiddellijk op de man toe, keek hem recht in de ogen, en vroeg :

— Was jij bij de chauffeurs, die zich gisteren bij mij zijn komen aanmelden om de beloning van de duizend pond sterling?

— Ik weet niet wat u bedoelt!

— Dan kan ik je misschien op weg helpen! Je hebt eergisteravond om ze-

ven uur een Engelsman in jouw wagen opgenomen, vlak voor het grote Chinese restaurant van Sjong-To, op honderd passen afstand van het Majestic-hotel.

— Neen! antwoordde de man rustig.

— Als je het ontkent, dan lieg je, jij hond! liet de schelle stem van de kleine krantenjongen zich plotseling horen. Ik heb het zelf gezien. Denk je soms dat ik jouw tronie niet ken? De Engelsman was blond en droeg een pak van donkergrijze flanel. Het was zowat zeven uur. Ontken het niet!

Wang-Lo bleef volkomen kalm en alleen zijn zwarte ogen schitterden boosaardig, toen hij dreigend naar de jongen keek. Hij zei rustig:

— Eergisteravond om zeven uur was ik in de Chinese wijk. Ik heb een oud echtpaar gereden. Ik weet van geen blonden Engelsman.

En bedaard knoopte hij verder zijn uniformjasje dicht.

De jongen wilde nog iets zeggen, maar Raffles kneep hem ongemerkt in de arm en zei:

— Nu, dan heeft de jongen zich vergist en het spijt mij, dat ik je heb opgehouden, Wang-Lo. Neem het hem maar niet kwalijk. Het was al half donker. Goeden avond!

En daarop stapte hij de garage weer uit, met het verblufte Chineesje aan de hand. In een zijstraat drukte hij hem de beloofde dollars in de morsige handpalm en, zei zacht:

— Je blijft immers bij je verzekering?

— Bij de ziel van mijn voorouders, mijnheer, hij was het! zwoer de jongen, bijna plechtig.

Raffles was nu volkomen zeker van zijn zaak, want een Chinees zal misschien een mijneed zweren, maar nimmer bij de ziel van zijn voorouders. Hij zei vlug:

— Maak dan nu maar, dat je weg komt en laat de rest aan mij over.

Hij gaf de jongen een tikje op de wang en die snelde haastig voort en was het volgende ogenblik uit het ge-

zicht verdwenen, overgelukkig met zulk een geweldig fortuin.

Raffles echter liep haastig op de auto toe, keek nog eens om naar de garage, ging snel naast Henderson zitten en zei:

— Nu opgepast, want nu zal het gaan spannen, James! De schavuit ontkent! Hij moet dus wel zeer bevreesd zijn voor een hogere macht of wel zijn stilzwijgen moet hem nog veel meer geld opbrengen! Let nu goed op en doe precies wat ik zeg. Hij scheen op het punt te staan, weer met zijn wagen uit te rijden en hij mag ons niet ontsnappen.

Raffles had de wagen in een zijstraat doen rijden, met de radiator naar de hoofdstraat gewend, zodat de auto naar verkiezing onmiddellijk links of rechts zou kunnen afslaan.

Hij ging met zijn rug naar de garage zitten, na een stofjas te hebben aangeetrokken, maar met behulp van een zakspiegeltje kon hij goed waarnemen wat daar voorviel.

Er waren nog geen twee minuten verlopen of Wang-Lo kwam uit de garage, keek links en rechts de straat af, trad weer naar binnen en een ogenblik later reed hij met zijn wagen naar buiten en zwenkte links af.

— Hem achterna! beval Raffles kortaf. Het zou mij niet verwonderen als hij nu zijn kornuiten ging waarschuwen, dat er onraad dreigt.

En toen begon een achtervolging, die de beide mannen nog lang zal heugen.

Wang-Lo scheen inderdaad volstrekt geen behoefte te hebben aan passagiers; een paar malen zag Raffles duidelijk hoe een Westering de hand naar hem ophief, zonder dat de chauffeur er de minste aandacht aan besteedde.

Hij reed kalmpjes verder. Hij moest dus een bepaald doel hebben, waarbij het inladen van een vrachtje hem slechts kon hinderen.

Na een kwartier ongeveer stapte hij uit, om in een Chinees winkeltje sigaretten te kopen.

Hij keek opnieuw links en rechts, toen hij weer achter het stuurwiel plaats nam.

En de achtervolging werd voortgezet.

Weer tien minuten later moest een verkeersagent een lastige knoop ontwarren, temidden van vloekende en tierende voerlieden en chauffeurs en Wang-Lo verliet ongeduldig zijn wagen.

Toen hij weer terugkeerde bleef hij een ogenblik stilstaan en keek naar de grijze auto, die geen tien meter achter de zijne halt had gehouden. De verkeersknoop ontwarde zich en Wang-Lo reed verder.

Na een half uur begon Raffles zich verwonderd af te vragen, wat de man van plan was. Zocht hij zijn doel soms buiten de stad? Nog weer een kwartier later bemerkte hij tot zijn verbazing, dat de beide auto's hetzelfde punt voor de tweede maal passeerden.

Tussen de tanden bromde hij:

— Vervloekt! de kerel moet ons gezien hebben en houdt ons nu eenvoudig voor de gek! Hij rijdt maar wat rond en hoopt ons zeker zo vroeg of laat kwijt te raken! Nu, dan zullen wij tot paardenmiddelen onze toevlucht moeten nemen. Let goed op, James en volg nauwkeurig mijn aanwijzingen!

De reus knikte slechts met een grimmig gezicht en bereid, als het moest, die dekselse taxi, daar voor hem, tot splinters te rijden.

Die zonderlinge rit duurde op die wijze nog bijna een uur en het werd nu wel duidelijk, dat Wang-Lo tenslotte achterdocht was gaan opvatten tegen die hardnekkige, grijze auto, die zijn wagen overal volgde en hem trachtte af te schudden.

Tweemaal was dat zelfs bijna gelukt, op een druk verkeerspunt en tweemaal had de reus nog juist de taxi weten te achterhalen!

— Als zijn benzine opraaft, moet hij toch stoppen! bromde de reus, kwaadwaardig geworden door die lange achtervolging en weedend bij het denkbeeld, dat een Chinees hem voor de gek durfde houden.

— Maar datzelfde kan ons overkomen, James! Misschien speculeert de schelm daar zelfs op! Hoe staat het met de voorraad?

Henderson wierp een blik op de benzinemeter en zei verschrikt:

— Wij hebben hoogstens nog een liter of zes. Mylord!

Raffles klemde de tanden opeen en zei:

— Dan moeten wij de beslissing maar forceren! Let op, James. Tracht hem terzijde te komen! Dit schijnt een lange straat te zijn in een buitenwijk en dat is wat ik hebben moet! Het komt mij voor, dat de kerel de stad wil verlaten en het op een snelheidsproef wil laten aankomen!

Henderson gaf meer gas en de snelle wagen sprong vooruit. Het was een vrij brede straat, goed geasfalteerd, maar zeer donker en aan weerszijden bezet met kleine bultenhuisen, die daar ogenschijnlijk pas waren gebouwd en bestemd leken te zijn voor Europeanen. Daarop wees tenminste de bouworde. Sommige waren niet af en nog omgeven door de bouwsteiger.

Raffles had de bruine tas geopend en nam daaruit een smal etui, dat hij in zijn zak liet glijden. Toen nam hij zijn browning in de rechterhand en opende het linker portier. Even als in Engeland houden namelijk de chauffeurs in de grote Chinese steden, met een overwegende Engelse bevolking, links.

Wang-Lo reed zo hard hij maar kon, maar, zijn taxi was een oud wagentje en al haalde hij uit de motor wat hij kon, tegen de grijze, uitstekende wagen was het toch niet opgewassen. Langzaam maar zeker kwam de achtervolger hem terzijde.

En toen deed mijnheer Wong-Lo iets, dat Raffles eigenlijk al half en half verwacht had. De schelm haalde zelf een revolver uit zijn zak en schoot pardoos snel een paar kogels af op zijn hardnekkige volgelingen.

Een Chinees schiet maar zelden raak, naar men zegt en deze schoot in ieder geval slechts een paar gaten in

de lucht en toen was zijn rol voorlopig uitgespeeld, want op hetzelfde ogenblik lagen de twee treeplanken naast elkander, en kon Raffles al heel gemakkelijk van de ene auto overstappen op de andere, dank zij de stuurkunst van Henderson.

Hij drukte zijn browning onmiddellijk tussen de ribben van Wang-Lo en zei rustig maar met vaste stem:

— Gooi dadelijk die revolver weg en stop je wagen.

Wang-Lo was schrandere genoeg om te begrijpen, dat hij aan het kortste eind trok en hij wierp dan ook het ouderwetse revolvertje, een roestige Bulldog, ver van zich af en remde.

Een ogenblik later stonden de twee wagens vlak naast elkander stil.

Zonder de gevaarlijke druk van de stalen loop te verminderen, vroeg Raffles:

— Wil je zeggen waar je mijn vriend gebracht hebt?

— Neen! Schiet maar! Ik heb mijn bevel en ik zeg niets.

Ondanks de toestand moest Raffles bewondering gevoelen voor de koelbloedigheid en de doodsverachting van die man, die zijn eed, zijn gelofte, of wat het dan ook was, getrouw bleef, in het aangezicht van de dood. Daar hij er natuurlijk niet aan dacht, een weerlozen man neer te schieten, hetgeen hem overigens niets verder zou hebben gebracht, ging Raffles kalm tot het volgende punt van het programma over.

Hij liet de browning door Henderson overnemen, opende het kleine etui, nam er een injectiespuitje uit met een naaldscherpe punt en het volgende ogenblik, zonder dat Wang-Lo zich had kunnen verzetten of zelfs maar had begrepen wat er geschiedde, had hij een prik met het spuitje beet boven op de linker pols. Hij werd vaalbleek en vroeg stotterend:

— Wat is dat? Wat heb je met me gedaan? Het lijkt wel een slangenbeet.

— Stel je maar gerust, Wang-Lo. Je zult er niet van sterven! zei Raffles glimlachend. Wat de gevolgen zijn,

dat zul je onmogelijk zelf kunnen waarnemen. Maar ik zal dat des te beter kunnen doen. Bedenk je nu nog eens goed, want daardoor kun je een on aangenaam etmaal besparen: Waarheen bracht je mijn vriend eergisteravond?

Wang-Lo keek Raffles met zijn gitzwarte ogen spottend aan en zei rustig.

— U hebt zeker nog geen ervaring van mijn landgenoten opgedaan, mijnheer! Als zij niets willen zeggen, dan zeggen zij ook niets!

— Bravo! Je hebt tenminste karakter, dat moet ik eerlijk bekennen! En ik zal aan je lastgevers overbrengen, dat je mij de plek alleen maar hebt verraden, omdat je onmogelijk anders kon en onder dwang!

— Onder dwang? herhaalde de Chinees honend. Probeer mij te martelen en wacht dan af, of ik zal toegeven!

— Je zult niet gemarteld worden, Wang-Lo, je zult eenvoudig maar slapen! hernam Raffles met een glimlach. En in je slaap zul je spreken, zonder dat je er zelf iets van weet!

De beide auto's reden nu heel langzaam naast elkander voort en stonden tenslotte stil, bijna aan het einde van de lange, zo goed als geheel verlaten straat. Raffles had de plek niet beter kunnen uitkiezen, indien hij daar de gelegenheid voor had gehad.

Wang-Lo scheen niet aanstonds te begrijpen wat de bedoeling was van de woorden, die tot hem gesproken waren. Maar plotseling bracht hij de hand aan het voorhoofd, kreunde zachtjes en deed een poging om zijn wagen weer op gang te brengen. Dit mislukte, want Raffles hield hem met ijzeren vuist stevig vast. Een poging om van de auto af te springen en te vluchten werd op dezelfde wijze verijdeld.

Toen deed Wang-Lo nog een poging zijn vlijmscherp mes te grijpen, onbevreesd voor de revolverloop, die hem nog steeds in de zijde drukte, maar zijn krachten begaven hem snel, zijn hoofd viel voorever op zijn berst, toen met een ruk weer achterover en het volgende ogenblik sloot hij de ogen, en

der de onweerstaanbare invloed van de slaap, die hem overmande.

Raffles stak tevreden zijn browning op en keek om zich heen. De twee auto's stonden juist stil op een plaats, waar nog alleen maar huizen in aanbouw stonden. Geen levende ziel was er te zien.

Zoals dat steeds geschiedt met steden, die zich uitbreiden, liep ook deze straat dood in een zandvlakte en het zou dan ook volkomen onmogelijk zijn, met een auto verder te gaan.

De verlichting was hier ook spaarzaam en bestond uit een paar zwakke elektrische lampjes, bij wijze van voorlopige maatregel, aan houten masten bevestigd.

— De plek is bij uitstek gunstig, James! zei Raffles zacht. Draag onze vriend maar eens naar dat huis, waarvan de deur zo gastvrij openstaat. En behandel hem met zachtheid. Hij is zonder twijfel een schurk, maar een dappere schurk en daardoor heeft hij recht op een behoorlijke behandeling! Zodra je hem hebt binnengedragen, rijd je zijn eigen wagen nog verder, met een goede vaart het zand in en met de onze ga je terug, een vijftigtal meters en wacht op mijn terugkeer!

— En als ik iets verdachts mocht zien, Mylord?

— Dat zul je niet zien, James, denk ik. Hoogstens een nachtwaker. Vraagt hij je iets, dan zeg je maar, dat je daar op je liefste wacht, die dienstbode is, of je zoekt een andere uitvlucht.

— En als hij niets daarvan gelooft en alarm wil gaan blazen, Mylord?

— Ook dat is weinig waarschijnlijk. Maar in ieder geval moet het voorkomen worden. Je beschikt gelukkig over de middelen, om dat te bewerkstelligen! Maar als het kan geen geweld. Dat zou ons slechts kunnen ophouden en wie weet hoe kostbaar de minuten zijn! Vooruit nu!

Henderson was al van zijn plaats gekomen, trok de bewusteloze Chinees van zijn zetel en droeg hem, alsof hij een kind van een paar weken was, met het grootste gemak het half afgebouw-

de huis binnen, waarop de dakpannen zelfs nog niet lagen.

Hij legde hem in een achterkamer op de grond neer, die bezaaid was met spaanders en houtzaagsel. Hij ging daarop onmiddellijk weer naar buiten, nam in de taxi plaats, achter het stuurwiel en joeg de wagen in volle vaart de straat af, totdat de wielen zich vastboorden in het mulle zand en het heel moeilijk zou zijn, het voertuig weer op de stenen te krijgen.

Hij keerde terug en ging zijn eigen wagen wegrijden tot op de plek die Raffles had aangewezen. Niemand had blijkbaar iets van deze manoeuvres gezien. Alles bleef stil en bijna volkomen duister.

Raffles ging het huis binnen en hij bleef nauwelijks vijf minuten weg en zijn grijze ogen straalden, toen hij eensklaps naast Henderson kwam opduiken en zachtjes zei:

— Hij heeft opgebiecht. Ik weet de plek.

— Leverde 't moeilijkheden op, Mylord?

— Niet de allerminste! Hij was als een man, die in koortstoestand ijlt. En het verschil was alleen, dat hij het op mijn bevel deed en dat hij niet fantaseerde, maar de zuivere waarheid sprak!

— En slaapt hij nu, Mylord?

— Men kan het eigenlijk geen echte slaap noemen, James. Het is meer een soort halve bewusteloosheid. En in die toestand zal hij nog minstens een uur of zes blijven. Dat moet voor ons ruimschoots voldoende zijn. Het is nu bijna twee uur. In de Chinese wijk vinden wij nog wel een eethuis geopend, waar wij haastig wat kunnen kopen. Onder het rijden zullen wij dat opeten. En nu op weg.

De grote auto stootte de straat af.

Raffles had al zijn aandacht nodig bij het vinden van de weg en een paar maal moest hij een eenzame en verbaasde agent te hulp roepen. Er waren inderdaad nog enkele eethuizen open en Raffles kocht daar brood, kaas en harde eieren. Hij at, terwijl Henderson

de wagen bestuurde en de reus deed hetzelfde, zodra Raffles het stuurwiel weer van hem had overgenomen.

En tenslotte stond het voertuig stil voor een nog helder verlichte garage, waar een paar chauffeurs slaperig op hun bankjes zaten. Raffles wist dat hij met zijn grote wagen niet veel verder zou komen in het warnet van kronkelende steegjes en dus stalde hij het voertuig daar, nam zijn reçu in ontvangst en ging toen haastig met Henderson te voet verder.

Hij sprak geen woord meer, maar keek ingespannen links en rechts, zocht naar merktekens en liep dan haastig weer verder. Dit duurde een uur. Nog slechts een uur en de zon zou opkomen!

Aan het begin van een slop stond hij weer stil, keek om zich heen en bukte zich toen eensklaps. Zijn scherpe arendsogen hadden iets zien glinsteren aan de voet van een muur. Hij raapte het op. Een zucht van verlichting rees op uit zijn borst.

Wat hij in de hand hield was de ivoren, met zilver versierde sigarenaansteker van Brand, die hij nog pas weinige maanden tevoren te New-York gekocht had.

— Hier moet mijnheer Brand zijn neergeslagen of geworsteld hebben, James! fluisterde hij zacht. Zie maar wat ik hier gevonden heb! En nu zijn wij vlak bij de plek, waar hij is binnen gebracht.

Hij keek om zich heen en kreeg de rode, smalle deur in het oog; tevreden glimlachte hij.

— Dat is de roodgeverfde, smalle deur, waarover Wang-Lo mij verhaalde, James! Dit is het muurtje en dat is de lantaarn met het gele, geribde glas! Daar moeten wij binnen!

Het slot bood niet de minste weerstand; bij de allereerste poging van Raffles draaide de deur op haar hengsels. Op de voet gevolgd door de reus drong Raffles het huis binnen.

Alles daarbinnen was pikdonker. Er hing een benauwde lucht van koud geworden tabaksrook en scherpe eetwa-

ren. Raffles bleef een ogenblik staan luisteren, sloot toen de straatdeur en knipte zijn zaklantaarn aan.

Bij het licht daarvan liepen de twee mannen een lange gang teneinde, telkens stilstaande om te luisteren, openden hier en daar voorzichtig een deur en beklommen tenslotte een houten wenteltrap. Op de eerste verdieping hoorden zij enig gerucht, dat uit een achterkamer moest komen.

Het was juist alsof er daar vuur knetterde. Raffles had zijn browning getrokken en sloop op de tenen verder. Henderson zag hem bukken en zo een ogenblik onbewegelijk stil staan.

Hij scheen door een kier of reet in de houten wand te kijken, die de kamer van de gang scheidde.

Toen kwam hij haastig op Henderson toelopen en fluisterde hem in het oor:

— Mijnheer Brand is daarbinnen! Hij ligt vastgebonden op een bank, met blote voeten. Er zijn daar zes schurken, Chinese duivels, die hem zeker willen doen verraden wat wij eigenlijk op het oog hebben, of wie wij zijn! Er staat een komfoor met gloeiende houtskolen en daarin liggen twee ijzers! Wij zijn juist bijtijds! Druk die deur in, James, want zij zullen het horen, als ik aan het slot morrell!

De reus behoefde geen nadere aansporing. Eén enkele druk van zijn geweldige schouders deed de dunne deur krakend openvliegen. En onmiddellijk grepen de zes Chinezen daarbinnen naar hun wapens. Een hunner stortte zich met een lange dolk in de vuist op Brand, met het doel om hem af te maken, maar een kogel uit Raffles' wapen ving hem als het ware in de vlucht op en velde hem ter aarde. De verschrikkelijke blote vuist van Henderson, hard als een moker, verbrijzelde een tweeden bandiet de hersepan, alsof het een eierschaal was en een derde werd zo hevig tegen de kin getroffen, dat hij in een hoek, met dreunend geweld, stijf neerviel als een plank, om roerloos te blijven liggen.

Tot tweemaal toe schoot een der

Chinezen vruchteloos zijn revolver af op Raffles, die een beter schutter bleek te zijn en de man neerlegde.

Van dat ogenblik af was de strijd beslist. De twee nog overeind staande bandieten wilden naar de deur snellen, om te vluchten, maar Henderson wierp een hunner met zoveel kracht achteruit, dat hij terecht kwam op het komfoor met de kolen en dit omwierp. In een oogwenk had de mat op de uitgedroogde vloer vuur gevat. De laatste man huilde van woede en vóór iemand het had kunnen beletten, sprong hij op het raam toe, duwde het open en wierp zich naar buiten.

Men hoorde een plons in het wa-

ter daar beneden.

Raffles sneed vliegensvlug de touwen door, die Brand vasthielden op de reeds brandende bank van bamboe. En de jonge man zei lakoniek.

— Dat was op het nippertje! En de man, die daar uit het raam sprong, was helaas Shing-To, de grafschenner!

— Jammer dat hij ontkomen is! Maar waar is Flannagan?

— Ik vrees dat je daarvoor te laat bent, Edward! Flannagan is heden morgen om drie uur met de « Probolengo » naar Yokohama vertrokken.

Raffles wierp een blik op zijn horloge, het wees vijf minuten over drieën aan.

HOOFDSTUK VI.

DE WEDLOOP OM DE SCHAT

De kamer stond reeds voor een deel in brand, toen de drie mannen gereed waren om te vertrekken.

— Breng de gewonden en de doden naar buiten! beval Raffles kortaf. Vlug een beetje. Draag ze naar de gang en open een raam. Ik wil niet, dat iemand hier in de vlammen omkomt!

In allerijl werden de overwonnen Chinezen uit het brandende vertrek gedragen, waarbij Henderson er twee tegelijk naar buiten sleepte, zonder enige moeite.

Aan de straatzijde openden zij een raam en toen was het hoog tijd, dat zij zorgden in veiligheid te komen, want reeds was er alarm gemaakt, misschien wel door Shing-To.

Maar de brand leidde gelukkig hun aandacht in geheel andere richting en dat was maar goed ook, want tien minuten later brandde het gehele huis als een fakkel en met grote moeite wist men de bewoners op het laatste ogenblik te redden.

De brandweer werd gealarmeerd maar die kon onmogelijk verhinderen dat op die gedenkwaardige morgen niet minder dan vijftien houten huizen in vlammen opgingen, waarbij drie Chi-

nezen ernstig gewond werden. Pas veel later zou het bekend worden, dat een deel van de geroofde schatten van keizerin Tsoe-Shi bij die brand vernield werd. Shing-To had die bij zijn vlucht moeten achterlaten.

Raffles echter dacht aan geheel andere dingen.

Vliegensvlug snelde hij met Brand en Henderson door de smalle straten van het Chinese kwartier, haalde zijn auto uit de garage en reed zo snel hij kon naar zijn hotel terug.

Zodra de beide mannen in hun loo-geerkamer stonden, na een zeer verbaasden nachtportier te zijn voorbijgegaan, begon Raffles haastig:

— Wij moeten hem achterna! Neen, Charles ik ben heel blij dat ik je weer de hand kan drukken, maar voor dankbetuigingen is het nu het ogenblik niet. Je weet zeker, dat Flannagan naar Yokohama is?

— Wel, zo zeker als ik het maar kan weten uit zijn eigen mond. Hij dacht waarschijnlijk niet, dat hij mij levend zou terugzien en praatte er vrijuit over met die gevaarlijke gori la van een Shing-To.

— Noemde hij zijn verdere reisroute?

— Zeker! Hij wil naar Yokohama met een andere boot over Honolulu en Hawai naar San Francisco, of liever naar Los Angeles reizen! Daar schijnt zijn opdrachtgever te wonen!

— Of zijn opdrachtgeefster! Misschien blijkt het wel een schatrijke filmdiva te zijn, zei Raffles droogjes. Nu, hij is nu op zee, maar hij is ons niet ver voor en wij moeten hem achterhalen! En dat kan in Yokohama gebeuren, als mijn geheugen mij niet in de steek laat. want hij zal daar twee dagen moeten wachten op de boot, die hem verder brengt! Wij kunnen het trouwens gemakkelijk informeren. Dus snel onze valiezen gepakt, Charles, en hem achterna!

Raffles wilde een klein, maar zeer snel schip hebben. En men begon in de haven te zoeken. Na verloop van een uur ongeveer ontdekte Raffles tenslotte een motorboot van nog geen vijftien meter lengte, voorzien van een dekkajuit en ruimte biedend voor twintig opvarenden, die te huur bleek te zijn voor tochtjes in de omgeving.

Er was een betrouwbaar stuurman aan boord en men kreeg ook een matroos mee voor de bediening.

Men begon onmiddellijk met de inscheping, het inladen van benzine, de aanschaffing van levensmiddelen en andere noodzakelijke dingen.

Het was omstreeks half twaalf in de morgen toen de « Cormoran » zee koos en men kon onmiddellijk de opmerking maken, dat de kapitein zijn vak verstond. En zodra de 3 mannen dit wisten, deden zij, wat zij al anderhalf etmaal verzuimd hadden, zij gingen slapen.

Zij sliepen zelfs tot zes uur in de middag aan één stuk, werden wakker door de honger, en bevonden, dat zij toen juist in het gezicht waren van het eiland Formosa.

De matroos ontpopte zich als een uitmuntende kok en hij diende een maaltijd op, waarvoor men slechts bewondering kon hebben. Het weder hield zich voortreffelijk en men gebruikte

dus die maaltijd aan dek.

De schemering strekte zich uit over de kalme zee, Formosa gleed weg aan de Zuidelijke kim, de nacht viel en toen was de kleine, witte « Cormoran » slechts omgeven door duisternis en door de eindeloze zee.

De drie mannen sliepen ook die nacht voortreffelijk en de dag brak opnieuw aan en bracht een stralende zon en een verrukkelijk briesje met zich mede. Het zou een heerlijke plezier-tocht geweest zijn, als hun gedachten niet al te zeer vervuld waren geweest van het eigenlijke doel van de reis. De « Cormoran » was ongetwijfeld een snel schip, de motor liep uitstekend, maar Raffles had al spoedig bemerkt dat de opgave van de eigenaar, als zou zijn boot vijf en dertig knopen per uur halen, op pure fantasie berustte, om er maar het beste van te zeggen.

Intussen, indien alles goed ging, zou Raffles zonder enige twijfel Flannagan reeds te Yokohama kunnen achterhalen.

Maar helaas, het ging niet goed! Het was maar een zeer banaal ongeval, het breken van een schroefas midden op zee, maar het had tengevolge, dat er meer dan een halve dag verloren ging met reparaties en zelfs toen was de kapitein nog genoodzaakt met zijn hulpas heel voorzichtig te varen. Henderson moest zich in het voorruim afzonderen, om eens goed te kunnen uitvloeken zonder dat Mylord het hoorde. Brand beet zich op de nagels van ongeduld en woede en alleen Raffles bleef, als een tweede Philius Fogg, volkomen kalm. Wat hielp het, of men zich verzette tegen het lot?

De « Cormoran » bereikte de haven van Yokohama precies vijf uren nadat de « Princetown » die haven had verlaten met bestemming naar Honolulu. Het is een afstand van ongeveer zeven dagen en de « Princetown » was een snel vaartuig!

Voor alle zekerheid deed Raffles nog onderzoek naar Flannagan, maar deze kwam wel degelijk op de passagierslijst voor. Menig ander zou het

thans hebben opgegeven, maar Raffles was er de man niet naar, zich zo spoedig overwonnen te verklaren. Hij dankte de kapitein van de «Cormoran» en zijn matroos af met een goede beloning, omdat hij aan dit scheepje toch niets meer had en een grondige reparatie zeker een dag of vier in beslag zou nemen, maar ging onmiddellijk op zoek naar een ander, wat meer zeewaardig vaartuig.

Het was voor het eerst, dat Raffles deze Japanse havenstad na de oorlog bezocht en hij moest constateren, dat de stad erg geleden had van de Amerikaanse bombardementen. Maar het fatalisme der Japanners bleek ook hier weer duidelijk. Het bedrijvige havenleven ging zijn gewone gang, hoewel veel van de haveninstallaties vernield waren. Maar er was, evenals in China, een groot gebrek aan scheepsruimte.

Na veel gezocht, heen en weer geloop en tijdverlies, werd hij eindelijk verwezen naar een Japanner, die een vaartuig ter beschikking had, maar het was een heel gewone motorboot, beniet bestemd tegen een storm of zelfs stemd voor de binnenvaart en zeker een stevige wind. Maar Raffles had nu eenmaal het besluit genomen, om Flannagan in te halen en hij zou het doen, al was het met een kano.

De kapitein zwichtte eerst voor de aandrang van Raffles om hem naar Hawaï te brengen, toen deze hem een zeer hoge beloning aanbood. De voorzichtige Aziaat liet het geld op een bank deponeren en toen pas stelde hij zijn boot ter beschikking.

Maar hij was een wijs man en bleef zelf aan wal. Hij vergenoegde er zich mede, Raffles een zeer ervaren stuurman mee te geven, indachtig de zegswijze: «Het hemd is nader dan de rok!» De gestorte som was veel hoger dan de waarde van de boot en hij had een vrouw en zeven kinderen.

Met dit alles gingen ongeveer vier uren heen en toen stak de «Mimosa» in zee. En wat het schip dan ook mocht zijn, het was buitengewoon vlug, vlugger zelfs dan de «Princetown», die

maar juist dertig knopen haalde!

De dagen volgden elkander vrij een- tonig op. Laat in de middag van de vijfde dag slaakte Raffles een kreet en wees naar het Oosten. Raffles bracht zijn kijker voor het oog en zei rustig:

— De «Princetown»! Binnen twee uren hebben wij het schip ingehaald!

Nakito, de stuurman, aangespoord door het vooruitzicht op een persoonlijke beloning, haalde uit het scheepje, wat er uit te halen viel, met het gevolg dat de «Mimosa» het trotse Engelse schip bij het vallen van de schemering voorbijvoer, om zo te zeggen in het gezicht van de haven van Honolulu.

En het kleine vaartuig lag de volgende dag reeds twee uren veilig aan een kleine steiger gemeerd, toen de «Princetown» pas aan de Westelijke gezichtseinder kwam opdagen. Het was zeer druk bij de landingsteigers, toen het prachtige schip eindelijk langzaam zwenkte, stil lag en de trossen uitwierp.

De douane verrichte eerst haar werk en daarna stroomden de passagiers van boord. Een paar bruine jongens in witte buizen en met uniformpetten liepen, luid schreeuwend, heen en weer met telegrammen zwaaiend. Een hunner schreeuwde zo hard hij kon:

— Radiogram voor mijnheer Flannagan!

Flannagan, die juist de loopplank afdaalde, stak er de hand naar uit, gaf de jongen een fooi, opende het telegram, keek zeer vergenoegd, stak het in zijn zak en keek om zich heen naar een voertuig.

Honolulu was nog geen zeventig jaren geleden zo goed als uitsluitend bewoond door inboorlingen, maar thans heeft het ook al haar taxi's, al zijn die niet veel meer waard. Er kwam er al een aanrijden, Flannagan gaf de chauffeur, een slanke Hawaiaan, de naam van zijn hotel opstapte in en viel bijna onmiddellijk in slaap, waarschijnlijk van hitte en vermoeienis.

HOOFDSTUK VII.

EEN LAATSTE VERRASSING

Het hotel Splendid is een der nieuwste en fraaiste van Honolulu. Op dat tijdstip echter was het seizoen nog niet begonnen, dat wil zeggen dat het nog te snikheet was. De meeste gasten zouden pas omstreeks het midden van de winter komen opdagen.

De gasten waren op dit ogenblik uitsluitend blanken en wel Amerikanen, enige Engelsen en een enkele Fransman, die daar zaken kwam doen.

De bedienden waren, op een enkele uitzondering na, inlanders, in alle nuancen van bruin, maar de ober was een Japanner, die zijn vak door en door verstond. Hij was gedurende de oorlog en wel onmiddellijk na de Japanse aanval op de Amerikaanse schepen in Pearl Harbour gearresteerd en geïnterneerd, maar daar gebleken was, dat hij zich nimmer met spionage had bezig gehouden en reeds twintig jaar op Hawai woonde, had men hem na de oorlog weer in vrijheid gesteld. Hij had direct zijn oud beroep weer opgevat en daar hij werkelijk een bekwaam man was, verschillende talen uitstekend sprak en in zijn uiterlijk weinig op een Japanner geleek, nam niemand daaraan aanstoot.

Het hotel stond dicht aan het water en uit de vensters had men een verrukkelijk uitzicht over een groot gedeelte van de prachtige baai, over de begroeiende bergen en over een deel der andere Sandwich eilanden, die deze kleine archipel vormen.

De schemering was reeds gevallen, paars en met geuren bezwangerd, toen een kleine mandenwagen, door twee inlandse paardjes getrokken, voor het hotel stilstield.

Een tamelijk opzichtige dame stapte er uit, de ober trad haar tegemoet, zij kwam de vestibule in en vroeg naar mijnheer Flannagan.

De ober glimlachte ietwat geheim-

zinnig, nam de dame eens op, bestudeerde het popperige gezicht, de op porcelein lijkende ogen, de vuurrood geverfde lippen, de weggeschorene en veel hoger weer met vert aangebrachte wenkbrauwen en de dure kleren. Toen vroeg hij, beleefd fluisterend en met een buiging, haar naam.

De bezoeker haalde ongeduldig een visitekaartje te voorschijn en gaf het de ober met de woorden:

— Mijnheer Flannagan verwacht mij toch! Overigens, ik sta er volstrekt niet op om hem hier te bezoeken! Laat hij naar beneden komen en met mij meegaan. Zeg hem, dat hij bij zich moet steken, wat hij zelf wel weet en dat hij haast moet maken. Als het kan, ga ik morgen al weer terug. Ik ben hier met mijn eigen jacht gekomen.

De ober wierp een blik op het kaartje en las daarop de beroemde naam: Dorothy Fish. Hij haastte zich weg met 't kaartje, na de befaamde filmster een plaats te hebben aangewezen en er waren nog geen twee minuten verlopen, of mijnheer Flannagan kwam haastig de brede trap af, keurig gekleed, met zijn overjas over de arm en een tamelijk groot, blijkbaar goed gesloten valies in de hand.

Hij kwam dadelijk op de bezoeker toe, maakte een buiging en zei:

— Miss Fish, ik hoop voor alles ter wereld niet, dat ik u heb laten wachten!

— Bijna! antwoordde de filmster koeltjes. U hebt mijn telegram ontvangen?

— Als dat niet zo was, zou ik al op de boot naar San Francisco zitten! antwoordde Flannagan, blijkbaar onaangenaam getroffen door de hooghartige toon van de beroemde film-artiste.

— U hebt het bewuste toch kunnen krijgen?

— Dat spreekt van zelf! Ik had een

opdracht en die pleeg ik ook ten uitvoer te brengen. Ik begrijp alleen niet goed waarom wij de zaak niet even hadden kunnen bezichtigen!

— Ik bezoek liever geen heren in hun hotels! antwoordde de filmdiva uit de hoogte. Ik heb het geld niet bij mij en zal het u in mijn eigen woning uitbetalen.

— Zoals u verkiest! Het is mij natuurlijk onverschillig, op welke plek de kleine transactie wordt afgesloten.

Het paar trad naar buiten. Het was nu bijna geheel donker, maar het was de duisternis van de tropen, doorzichtig, doorbeefd van maanlicht, met felle schaduwen van de huizen en de bomen op de witte weg. In de verte ruiste de oceaen, van dichtbij klonk het melancholiek geluid van trommen en ukuleles en inlanders gingen paarsgewijze op hun bruine blote voeten onhoorbaar voorbij.

Het was een verrukkelijke nacht, van onbeschrijfelijke schoonheid.

Flannagan volgde Dorothy Fish op de hielen en stapte in het mandenwagentje, de inlandse voerman klapte met de tong en de kittige paardjes trokken aan. Er werd onderweg niet veel gesproken. De rit duurde bijna een half uur. Toen stond het wagentje stil aan de voet van een tamelijk sterk hellende weg, die naar een hooggelegen wit gepleisterde villa voerde. De filmdiva stapte uit, betaalde de man en te voet gingen zij naar het huis. Er lag een vreemde glimlach op de lippen van Flannagan. Een paar malen keek hij achter zich, de hellende weg af. Het huis was bijna geheel duister en hij zag maar een enkele bediende, een inlandse vrouw, tamelijk oud reeds, die onderdanig de deur opende. Dorothy schakelde hier en daar het elektrische licht aan en ging Flannagan voor naar een fraai gemeubelde kamer. Het huis was volkomen eenzaam gelegen op de top van de heuvel en omgeven door een prachtige tuin, vol tropische gewassen.

Flannagan wierp een blik uit het grote raam. In het maanlicht, duidelijk zichtbaar, zag hij een witte mo-

torboot, als schoener getuigd bij de zeeoever.

Dorothy Fish ging het raam sluiten, trok het blauwzijden overgordijn dicht, ontdeed zich van haar handschoenen, raadpleegde haar horloge en zei toen, en het was alsof haar stem wat schor klonk:

— En nu zullen wij eens zaken doen, als gij het goed vindt. Laat maar eens kijken, wat je mij nu brengt.

— Ik heb hier, wat mij besteld is! antwoordde Flannagan eenvoudig. En ik zal u moeten verzoeken wat haast te maken, want ik wil van nacht nog naar Haïti oversteken.

Onder het spreken had hij het valies geopend. De bevende vingers van de vrouw grepen naar het kostbare kleinoord, de heerlijke diadeem met de acht galopperende paarden, naar de koraaltak, tenslotte naar de gouden Boeddhabeeldjes. Zij draaide de poppetjes om en om, streelde er over, nam dan weer de koraaltak ter hand en scheen er haar blikken niet aan te kunnen verzadigen. Tenslotte echter deed zij alles weder in het valies, sloot het langzaam en zei Flannagan doordringend aanziende:

— Wat vraag je er voor?

— Maar er is immers een prijs bedongen! zei Flannagan verbaasd. Ik zou u deze voorwerpen leveren, en geen andere, tegen betaling van tweehonderdvijftig duizend dollars!

— Dan weet ik een andere uitweg, ik betaal er volstrekt niets voor!

Flannagan kreeg niet eens de gelegenheid om na te denken over de betekenis van deze zonderlinge woorden.

De vrouw had luid in de handen geklapt en tegelijkertijd vlogen twee deuren, die toegang gaven tot het vertrek open en op de drempel van iedere deur verscheen een man, wiens rol in deze kleine comédie meer dan duidelijk was.

Voor iemand, met een weinig doorzicht tenminste, kon het niet lang een geheim blijven, wat zij met hunne revolvers eigenlijk beoogden.

De vrouw had nauwelijks opgezien en zei glimlachend:

— Hoe vind je de truc, Flannagan? Is zij niet goed geslaagd?

— Buitengewoon! moest de bemiddelaar erkennen. Alle respect, U lapt hem dat kranig. U is zeker helemaal niet Dorothy Fish?

— Jij mag nooit weer raden! Dat heb je knap ingezien. Ja, als wij elkaar persoonlijk gekend hadden, zou het niet zo vlot gegaan zijn. Maar ik ken Dorothy Fish des te beter. Ze is zwaar ziek, het arme schaapje, ik heb haar een tijdje opgepast, zij ijde in haar koorts, daar zat ik bij en ze liet heel wat wetenswaardigs los. Onder meer over die mooie spullen, in dit valiesje. Nu, de rest zul je wel begrijpen! Ik ben in haar plaats gegaan, maar zonder de bedoeling, tweehonderd vijftig duizend dollar te betalen, dat kun je wel begrijpen. Hier, Ted, neem dat maar eens aan en brengt het snel weg, dan praat ik nog wat met deze heer.

— O, het is dus nog niet afgelopen? vroeg Flannagan, met een bedroefd gezicht de heer Ted nakijkend, die vlug als een goochelaar het valies van de tafel had afgenomen en er mee door de deur verdween; die hij achter zich sloot.

— Ik vrees van niet! Mijn vriend Mike en ik hebben je nog iets te zeggen, zie je. We zullen kort zijn, want ook onze tijd is wat beperkt. Je hebt deze dingen zeker contant moeten betalen?

Flannagan was begonnen met het schoonmaken van zijn nagels met behulp van een spits houtje, dat hij uit zijn vestzakje had gehaald en zei nu:

— Ja, dat valt niet te ontkennen! Die Chinezen zijn erg wantrouwend en willen altijd boter bij de vis!

— Heb je al je contanten er aan besteed?

— Bij lange niet!

— Dan heb je zeker nog wel een aardige duit in je zak? Neen, geen beweging, als ik je verzoeken mag! Wat er in zit, zal ik er zelf wel uithalen! Sapperloot, die portefeuille ziet

er mollig en kerngezond uit! Allemaal bankpapier, het mooiste wat er bestaat! En allemaal geldwaarde uit mijn eigen dierbaar vaderland! Geen gezeur met banken en wisselbureaux! Ja, Flannagan en nu is de zaak ongeveer ten einde! Het is jammer, maar we zullen nu wel verplicht zijn je te beletten hier weg te gaan. Anders mocht je eens alarm maken! Dat zou je toch zeker onmiddellijk doen?

— Natuurlijk, op staande voet! antwoordde Flannagan bedaard.

— Suze, ik vertrouw die kerel niet! Hij is me wat te rustig! liet eensklaps de stem van de man met de revolver zich horen. Ik heb wel lust om hem maar dadelijk neer te leggen. Ik wil...

Verder kwam hij niet. Uit de duistere gang, achter hem, was een gedaante opgerezen; een vuist ging de hoogte in en een bonzende slag klonk. De man met de revolver viel plat voorover, met een soort van snik en zijn revolver vloog ver weg uit zijn hand over de parketvloer.

Flannagan had zich zelfs niet bewogen. Hij scheen het de eenvoudigste zaak van de wereld te vinden en bleef rustig aan zijn nagels peuteren.

De vrouw werd krijtwit, scheen haar handtas te willen openen, bedacht zich en vloog naar de tweede deur.

Vóór zij die kon hebben bereikt, ging ze open en de man met het kostbare valies kwam weer te voorschijn, maar helaas was het ditmaal een andere!

De bedriegster deinsde achteruit, alsof zij een spookverschijning zag en toen opende zij met een woeste ruk haar handtas, maar het was te laat.

Flannagan had bliksemsnel het spitse houtje verruild tegen zijn browning en zei bedaard, maar op scherpe toon:

— Laat die tas dicht, karonje, of ik verlies mijn geduld. Van je kornuiten heb je geen hulp meer te verwachten, want die zijn buiten gevecht gesteld. Geef die tas hier. Ik heet je van harte

welkom, mijn brave portefeuille, die er zo gezond uitziet! Aha, de schone plaatsvervangster van Miss Fish schijnt ook niet geheel zonder reispenningen te zijn! Duizend, tweeduizend, vierduizend, nu, het is beter dan niets! En ga daar nu maar zitten, want je spel is uit, wat mij betreft! Want, ik ben Flannagan niet! Die slaapt, de oude schelm!

Wankelend, bijna stikkend van woede en vernedering, ging de vrouw naar de stoel, die haar was aangewezen, waarop zij vlug werd vastgebonden met behulp van een stevig touw, waarmede de man met het valies was komen aandragen.

Om de revolverman behoefde men zich niet te bekommeren, want de slag had hem volkomen bewusteloos gemaakt. Een doek werd als prop in de mond van de vrouw gestopt en toen vroeg Flannagan, die zijn valies weer had overgenomen:

— Waar is de oude meid?

— Die zit in de kelder!

— En het jonge mens, dat het valies meenam?

— In de garage!

— Prachtig! Dan zijn zij in alle windrichtingen verstrooid en nu vlug naar dat snelle jacht en gebruik gemaakt van de wind en het gunstige getij, om ons uit de voeten te maken!

— Wist je Edward, dat dit zou geschieden?

— Neen, Charles! Eerlijk gezegd, daarvan wist ik niets! antwoordde

Raffles, met zijn hand over het valies strijkend. En ik moet zeggen, dat zij haar rol zeer goed gespeeld heeft. En alles zou heel anders gegaan zijn, als ik niet zo verstandig was geweest, jullie te verzoeken, mij in ieder geval geen oogenblik uit het oog te verliezen, nadat ik de rol van die arme Flannagan op mij had genomen! Het scheelde weinig of de lieve dame had mij hier op de plaats zelve een paar kogels in het lichaam laten schieten. En nu genoeg gepraat. Want bij de ontdekking van de grap moeten wij reeds in volle zee zijn.

— Het is jammer, dat het niet de echte Dorothy Fish was, want die had zeker het bedrag bij zich gehad!

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Men moet nooit het onderste uit de kan willen hebben, Charles! Wij hebben de sieraden, wij hebben het geld van Flannagan, wij hebben het reisduitje van deze dame, mij dunkt, dat wij tevreden kunnen zijn!

Een half uur later ongeveer bevonden Raffles en zijn twee metgezellen zich aan boord van de snelle motorschoener, die slechts bewaakt bleek te worden door een enkele man, waarschijnlijk ook een handlanger, die zelfs niet aan tegenstand dacht en gemakkelijk overmeesterd kon worden.

Een kwartier later was het prachtige schip in volle zee en zette koers naar de Westkust van de Verenigde Staten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Vijftig tegen één

